

Emperyalistler arası her itilafın sonucu emekçilerin yaşamına doğrudan etki eden bir faktördür. Çelişkinin çözümü kendi içindedir. Değişimin öznesi işçi sınıfı ve ezilen halklardır.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

gazetesi

25 ARALIK - 8 OCAK • SAYI: 177 • FİYAT: 20 TL • ISSN: 2630-5526

Halkların Direnişi ZAFERİ MÜJDELİYOR

EMEK

8

2024 EMEK PANORAMA

**EMEK SÖMÜRÜSÜ SÜRÜYOR
DİRENİŞ VE MÜCADELE
DEVAM EDİYOR**

Türkiye ekonomisini yöneten AKP'li Mehmet Şimşek ve diğer iktidar siyasetçileri tarafından kamuoyuna sunuldu. Sürekli "yeni" sıfatıyla sunulan ekonomik programların, parasal sıkılaşma politikalarının, enflasyonla mücadelenin ücretli çalışan milyonlar için karşılığı, özetle daha fazla yoksullaşma oldu.

DÜNYA

10

DÜNYA HALKLARININ 2024
DİRENİŞ PANORAMASI

**ANTİ EMPERYALİST
MÜCADELE YÜKSELİYOR!**

Dünya, emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaştığı ve bölgesel savaşların yaygınlaşarak savaş eğilimiyle çepçevre sarıldığı bir girdabın içindeyken 2024 yılı halklar için mücadele ve direniş içinde geçti. Emperyalistler, yıl boyunca durmaksızın dünya halklarına savaş, yoksulluk, sömürü ve soykırım dayattı.

SAYFA 12-13

KOLEKTİF DOĞRULTU

Karanlık Büyük, Mücadelemiz Daha Büyük Olacak

AGEB ve ADHK'nin düzenlediği ortak paneller başarıyla tamamlandı

Avrupa'nın birçok kentinde Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) ve Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu'nun (ADHK) ortak düzenlemiş olduğu paneller sona erdi. Düzenlenen panellerde anti emperyalist mücadele vurgusu öne çıktı.

Paneller 15 Aralık'ta Almanya'nın Ludwigsburg kentinde, 21 Aralık'ta Avusturya'nın Innsbruck kentinde, 22 Aralık'ta ise İsviçre'nin Zürih kentinde gerçekleştirildi.

Paneller saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından ADHK temsilcisi sunumuna başladı. Sunumda, emperyalistler arası pazarların yeniden paylaşılmasının bölgesel ve kıtasal çatışmalara ve savaflara dönüştüğünü belirtti. Dünya halklarının üçüncü emperyalist paylaşım savaşına doğru sürüklendiğini ve hangi emperyalist kampın diğerine üstünlük sağlayacağını belirlemesinin zor olduğu vurgulandı.

"ORTA DOĞU'DA SÖMÜRÜ DEVAM EDİYOR"

ADHK temsilcisi Orta Doğu'da hali hazırda devam eden emperyalist sömürü ve işgal politikalarını ele aldığı konuşmasında, Tunus'ta başlayan halk ayaklanmasının bütün Kuzey Afrika'yı etkisi altına aldığını ve bu durumun emperyalistlerin iştahını kabarttığını

vurguladı. Bu halk ayaklanmalarının örgütsüz olmasından kaynaklı emperyalistlerin denetiminde devam eden bir tarza büründüğüne değindi. ADHK temsilcisi, özellikle devrimci güçlerin örgütsüz ve zayıf olmalarından kaynaklı,

halk ayaklanmalarının gerici güçlerin ve aşiretlerin etkisi altına girdiğini söyledi.

"SURIYE'DE ANLAŞMAYA DAYALI DÖNEM"

ADHK temsilcisi, Suriye'de Esad rejiminin 10 günde düşmesinin bir anlaşmaya dayalı olduğuna dikkat çekti. ABD, İngiltere ve Rusya'nın anlaşması sonucu Esad rejiminin son bulduğunu ama yerine daha da gerici, faşist, cihadist bir kılığın gelmesi Suriye'de suların durulmayacağı anlamına geliyor dedi. Suriye'deki sürecin nereye evrilebileceğine yönelik şimdilik kesin

belirlemeler yapılamayacağını ancak Rojava'da Kürt ulusunun mücadele ile yarattığı kazanımların korunması için destek vermek gerektiğini söyledi. Diğer taraftan Suriye'deki Kürt Ulusal Hareketinin taktiksel politikalarla ABD

emperyalizmine çok güvenmemesi ve iş birliğine yönelik tavrının doğru olmadığını belirtti. Emperyalistlerin, Kürt kazanımlarını korumak yerine kendi çıkarları için bugün "dost" dediği kesimleri satacağına vurgu yaptı.

"KOMÜNİST GÜÇLER MÜCADELEYİ BÜYÜTMELİ"

AGEB temsilcisi sunumunda, kapitalizmin emperyalizm aşamasına evrilmesine, Emperyalist Paylaşım Savaşlarına ve savaşlarda ortaya çıkan Ekim Devrimi ve Çin Devrimine dikkat çekti. Lenin'in 1916'da yaptığı emperyalizm tahlilinin

ve savaflara karşı devrimci iç savaş önermesinin altını çizerek bugün de devrimci ve komünist güçlerin kendi ülkelerinde, kendi egemenlerine ve devletlerine karşı mücadeleyi büyütmeleri gerektiğine vurgu yaptı. "Anti emperyalist olmayan hiçbir ulusal hareket mücadeleyi halklara mal edemeyecek ve kazanımlarını koruyamayacaktır" dedi.

Orta Doğu'da yüz yıldan fazla süren ve çözülmeyen Filistin ve Kürt sorununa da değinerek mücadelenin daha da yükseltilmesi ve emperyalizme darbe vermesi gerektiğini belirtti. Çözüm ve olası risklere değinerek ezilen mazlum ulus ve halkların mücadelesine destek vermenin ve anti emperyalist mücadeleyi büyütmenin zorunluluğuna işaret etti. TC'nin özellikle Rojava'daki Kürt ulusal kazanımlarını ya denetim altına almak ya da sınırlamak için sahada aktif roller almak istediğini belirtti. Ayrıca Türkiye'de Öcalan ve DEM Parti üzerinden yapılan çağrıların Kürt hareketini bölme ve tasfiye amaçlı olduğu vurgulandı. Türk devletinin Kürt Ulusal Hareketine yönelik bir çokertme ve tasfiye etme planını devreye soktuğunu belirtti.

Sunumlardan sonra dinleyicilerin de söz haklarını kullanmalarıyla paneller sona erdi.

Asgari ücret 22 bin 104 lira oldu

2025 yılında geçerli olacak asgari ücret belli oldu. İşçi ve emekçiler 22 bin 104 liralık sefalet ücretine mahkûm edildi.

İlk tepkiler sanal medyadan yapılan paylaşımlarla geldi. #Hükümetistifa etiketiyle paylaşım yapan işçi ve emekçiler bu ücretin kabul edilemez olduğunu dile getirdi. Emek örgütleri ise asgari ücretin açıklanmasının ardından eylem çağrıları yaptı.

AÇLIĞA MAHKÛM ASGARİ YAŞAM

TÜRK-İŞ'in kasım ayına dair açıkladığı verilere göre açlık sınırı 20 bin 562 TL'ye, yoksulluk sınırı 66 bin 976 TL'ye yükseldi. Birleşik Kamu İş'in verilerine göre ise açlık sınırı 22 bin 565 TL'ye, yoksulluk sınırı da 69 bin 681 TL'ye yükseldi. Emeklilerin yüzde 85'i açlık

sınırının altında yaşıyor. Devlet, "balıgını" yaparak aç bırakmadı yine! TÜRK-İŞ'in verilerine göre bile bir ay içinde açlık sınırının altında kalacağı belli olan asgari ücreti Cumhurbaşkanı Erdoğan "Hayırlı olsun" diyerek duyurdu. Ekonomik talepli eylemlerin yoğunlaştığı 2024 yılını bitirirken yeni yılın da büyük krizler ve direnişlerle geçeceği bugünden görülüyor.

Önder Ergen'in görüşü hakkı gasbediliyor

Dumlu 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanede bulunan Tutsak Partizan Önder Ergen'in görüşü hakkı "güvenlik soruşturması" gerekçesiyle gasbedildi.

Elazığ 2 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishaneden Erzurum Dumlu 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishaneye sürgün edilen Önder Ergen tek kişilik hücrede tutuluyor. Dumlu 1 ve 2 Nolu hapishaneler, tek kişilik hücre sistemine sahip "Y Tipi modeli" olarak biliniyor. Çok sayıda siyasî tutsak Dumlu 1 ve 2 Nolu hapishanelerde hak gaspına uğruyor. Dumlu 1 Nolu Hapishanesi idaresi Tutsak Partizan Önder Ergen'in Elazığ'da görüşçüsü olan bir kişiyi "güvenlik soruşturması" gerekçesiyle reddetti.

Diğer hapishanelerde de "güvenlik soruşturması" kapsamında birçok siyasî tutsağın görüşçüsü basın açıklamaları ve demokratik eylemlere katıldıkları gerekçesiyle reddedilmişti. Önder Ergen'in görüşçüsü de aynı gerekçeyle reddedildi. Son dönemde artan görüşçü hakkının gasbedilmesi özellikle siyasî tutsaklar üzerindeki tecrit politikasının derinleştiğini gösteriyor.

POLİTİK
GÜNDEMSURIYE'DE DEĞİŞEN DENGELER,
EMPERYALİST SAVAŞ
KIŞKIRTICILIĞINDA YENİ KOŞULLAR

Suriye’de Esad rejiminin devrilip cihatçı çetelerin iktidarı ele almasıyla gelişen süreç henüz öngörülebilir bir rotaya girmiş değil. Emperyalistler arası hegemonya savaşında önemli sahalardan birisi olan, emperyalistler tarafından kışkırtılan 13 yıllık “iç” savaşın Suriye’de yarattığı yıkımın boyutu çok büyük. ABD ve İngiltere önderliğinde Esad rejiminin devrilmesine yol açan süreç sadece bir iktidar değişimi değil, aynı zamanda Rusya ve yine İran ile bir muharebe alanı oldu. İktidar değişimi Suriye’deki iç dengeleri etkilerken esas etki uluslararası arenada kendisini hissettirdi.

Güncel gerçeklik üzerinden esasta ABD ve İngiliz emperyalistleri, İsrail ve TC ile bu güçler tarafından desteklenen-beslenen cihatçı kliklerin kazananlar; Rusya, İran ve Esad rejiminin ise kaybedenler kulübünde yer aldığı bir tablo ile karşı karşıyayız. Ancak bu tablonun halihazırda güncel gelişmelerin işaret ettiği bir gerçek olduğu ve değişebileceği göz önünde bulundurulmalıdır.

Emperyalistler arası hegemonya savaşı birçok cephede çeşitli biçimlerde devam ediyor. Suriye de bu sahalardan birisidir. Bu anlamda “kaybedenler” kulübünde olan Rusya’nın bu sahada bir geri çekilme içinde olduğunu söylemek gerçekçidir ancak bunun kesin bir yenilgi olarak tarif edilmesi için henüz süreç olgunlaşmış değil.

Emperyalist güçlerin de askerî olarak konumlandığı bir karmaşa ve mücadele yaşanmıştır. Mezhepsel zemini de güçlü olan iktidar savaşında bu süreç boyunca çeşitli hamleler gerçekleştirildi. 13 yıl boyunca süren savaş sürecinde daha da yozlaşan, çürüyen bir iktidar kliği, Ukrayna’nın ABD ve İngiltere öncülüğünde kışkırtılması ile savaşa zorlanan Rusya’nın kısmen zayıf düşürülmesinin sonucunda tabiri caizse direnecek takati kalmayan bir rejim gerçekliği ile cihatçılar “savaşmadan” Şam’ı düşürdüler. Suriye “iç” savaşına “çözüm ve uzlaş” amacıyla kurulan Astana Masası’nın son toplantısı bu koşullarda gerçekleştirildi. Efendisi ABD ve İngiliz emperyalistlerinin kendilerinin sureti

olarak masaya oturttukları Türkiye aracılığıyla gerçekleşen son toplantıda, Hakan Fidan’ın ifadesiyle “Son 2-3 yıldır rejim çok zayıftı. Belli yerlerde nispi direnişler oldu; ama muhalefet neredeyse silah atmadan Halep’e girdi. Ama böyle bir durumda Rusların ve İranlıların 2016’da yaptıkları tepkiyi tekrar etmesi durumunda bu sefer daha fazla bir kan dökümü ve yerinden edilme riskiyle karşı karşıya kalabilirdi Suriye halkı.” yaklaşımı sergilendi. Burada sergilenen restin sonucunun sadece Suriye sınırları içerisinde daha fazla “kan dökülmesi” ile sınırlı kalmayacağı, vekaleten süren savaşın bölgesel bir savaşa evrilme tehdidi olduğu aşikârdır. Esad rejiminin iç dinamikleri,

vasın içinde olduğu gibi bu alanda da yansımaları bulmaktadır.

Suriye, ABD açısından “Genişletilmiş Orta Doğu Projesi” açısından önemli bir virajdı. Şimdilik bu virajın kazasız atlattığı söylenebilir. Nitekim bu hamle Orta Doğu’da Rusya’yı ve özellikle İran’ı kuşatma hamlesidir. “Direniş Ekseninin” en önemli güçlerinden birisi olan Esad rejiminin tasfiyesi aynı zamanda İsrail Siyonizmi’nin yayılmacılığına da güçlü olanaklar yaratmaktadır. Suriye’deki konumlanma, içerisine Afrika’yı da alan “Genişletilmiş Orta Doğu Projesi” yolunda Orta Doğu ile Afrika arasındaki bağlantı noktasında önemli direniş kilidinin açılması anlamı da taşımaktadır.

gelişkileri Suriye denklemine böylesi bir tehdide karşı koyuşa uygun olmadığı, öte yandan Rusya ve İran’ın ise Suriye’yi aşan boyutuyla bir bölgesel savaşa hazır olmadığı, bu düzeyde bir savaş istemediği görüldü.

İçeriden kuşatılması, Rusya’nın Ukrayna’daki pozisyonu, direniş ekseninin özellikle Hamas ve Hizbullah’ın, İsrail tarafından gerçekleştirilen saldırılarla ağır darbeler alması ve İran’a yönelik ise kuşatma ile zayıflaması Esad rejiminin müttefiklerinden alabileceği desteği zayıflattı. Koşulların Batılı emperyalistler lehine olgunlaştığı böylesi bir süreçte Suriye üzerinden olası bir bölgesel savaşın Rusya ve İran tarafından göze alınamadığı söylenebilir. Ancak bu Rusya tarafından Suriye sahasından vazgeçildiği anlamı taşımamaktadır. İlerlemeler ve geri çekilmeler her sa-

ABD’nin Rusya’yı kuşatma ve zayıflatma hamlelerinin önümüzdeki süreçte Libya’da vuku bulacağına yönelik emareler mevcut. Suriye’deki gelişmelerin Rusya’nın Orta Doğu’da olduğu kadar Akdeniz’deki hâkimiyetini zayıflatan bir içeriği vardır. Ancak Rusya bu açığı Libya’daki konumlanmasını tahkim ederek telafi etmeye çalışmaktadır. Libya’daki gelişmelerin nasıl seyredeceğinin belirleyeni Ukrayna cephesi olacaktır.

Ukrayna’da “savaşa devam mı, barışa adım mı” yaklaşımı önümüzdeki süreçte birçok hamle için belirleyici pozisyonda olacaktır. Bu noktada asıl öznelerin, ABD ve Rusya’nın “barışçıl çözüme” dayalı yaklaşımları öne çıkmaktadır. Putin’in Trump ile görüşme talebi, Trump’ın ise bu talebi olumlu karşılayarak görüşmeye sıcak bakması “çözüm” için adımlar atılacağı beklen-

tisini güçlendiriyor. Sürecin karşılıklı tavizlerle “barışçıl çözüme” rotasına girme potansiyeli söz konusu. Böyle bir yola girilse dahi çelişkilerin yoğunluğuna bakarak bunun geçici karakterde olacağını söyleyebiliriz. Zira bu cephede güçlerin yenilgiyi kabul edecek şartlara yanaşması zordur. Ateşkes gibi olasılıklar, geçici dengeler kurmalar daha ciddi görünmektedir. Putin’in Ukrayna ile “önkoşulsuz görüşme” çıkışı, Trump’ın “Rusya ile Ukrayna arasında bir anlaşmaya varacağız” diyerek “Savaş çok fazla kurban verdi” açıklamaları sürecin gidişatına dair önemli doneler sunmaktadır. Ancak özellikle son Suriye gelişmelerinden sonra Rusya’nın masaya daha net taleplerle oturacağını öngörebiliriz. Rusya Suriye’deki geri çekilme pozisyonunun yarattığı olumsuz etkiyi buradaki hamle ile telafi etme çabasında olacaktır. Ancak buradaki olası restleşmelerin Libya’dan başlayarak yeni çatışma alanları yaratacağını söyleyebiliriz. Özellikle Afrika’da Çin’i de hedefleyerek hegemonya savaşı yürüten Batılı emperyalistler Rusya’nın alanını daha da daraltma hamleleri gerçekleştiriyor. Türkiye’nin “barış elçiliği” yaptığı Sudan ve Etiyopya arasındaki görüşmeler ve “barış” için uzatılan ellerin de bu hamlelerin birer parçası olduğunu görmek gerekiyor.

SURIYE’DE ANAHTAR TÜRKİYE’NİN
ELİNDE Mİ?

Suriye’de Esad rejiminin devrilmesinin ardından ilk defa açıklama yapan ABD’nin yeni başkanı Trump “Türkiye çok akıllı. Türkiye çok fazla can kaybı olmadan Suriye’de dostane olmayan bir devralma gerçekleştirdi (...) Kimse gerçekten finali kimin yaptığını bilmiyor; ama ben Türkiye olduğuna inanıyorum. Türkiye çok akıllı.” değerlendirmesinde bulundu. Kuşkusuz Türkiye sürecin aktif figüranlarından birisi oldu. Ne var ki buradaki esas unsurun Bağdadi’nin öldürülmesinden itibaren somutlaşan iş birliği olduğu vurgulanmalıdır. Bu süreci inşa edenin TC’den önce bu iş birliği olduğu ve bunun da bölgesel ve uluslararası bir nitelikte gerçekleştiği unutulmamalıdır. Bu detayda bir önemli nokta da Colani liderliğindeki

HTŞ'nin Suriye halkını kapsayacak bir özellik göstermemesidir. Buna rağmen "Suriye Muhalefeti" son üç yıldır İdlib'de ve orada da HTŞ'de birleştirilmektedir. "İç" savaşta muhalif cihatçıların "ılımlı İslam" politikasıyla ehlileştirilmesini de içeren bu süreçte TC'nin rolü elbette önemlidir. Buna rağmen bu rolün oynandığı oyunun bir halkın kaderini belirlemeye ne derecede muktedir olacağını öngörmek zor olmasa gerek. TC politik-askerî konumlanmasıyla efendilerinin politikası çerçevesinde "pastadan ne koparırsam kârdır" bu iş birliği oyuna hizmet verdi.

TC dış siyasette "bölgesel" bir kazanım sağlamış görünse de bunun bölge halkları nezdinde pek muteber bir mevki olmadığı da açıktır. İç siyasette ise AKP iktidarının gücünü yeniden konsolide etmesinde ona bir araç sağlasa da Suriye'deki bu sürecin Türkiye halkında pek de karşılık bulmadığı, mevcut ekonomik şartlarda bu avantajın yetersiz kalacağı söylenmelidir. Ancak sürecin AKP-MHP blokunu aşan boyutta, bölgesel karakterde olduğu görülmelidir. Bunu, tarihsel bağımlılık ilişkisi içinde görevini yerine getiren uşaklık rolü olarak görmek gerekir.

TC'nin süreçteki bu pozisyonunu "HTŞ ile istihbarat düzeyinde görüşüyorduk" açıklamasını dahi ancak İngiltere ve ABD'nin HTŞ'ye desteğini açıktan ifade etmesinden sonra yapabildiğinde görebiliriz. Israrla "bizim süreçle alakamız, sürece müdahil olma durumumuz yoktur" açıklamalarından "sürecin en başından beri koordine halindeyiz" açıklamalarına evrilen bu yeni pozisyon ABD ve İngiltere tarafından İsrail'in ateşkesle başlattığı yeni hamlenin ardından kurgulanmış oyunu hayata geçirilmesiyle belirlenmiştir. Buradan

bakıldığında Trump'ın açıklamaları Türkiye'nin süreçteki misyonunu abartan bir açıklama değil, kendilerini temsilen oynadığı rolün hakkını verdiğine dair bir övgüdür. Bununla birlikte "Türkiye akıllıdır" söylemi ise daha önceki "aptal olma" mesajına denk gelen bir uyarı niteliği taşımaktadır. Nitekim Türkiye egemenleri çeşitli biçimlerde ve çeşitli nedenlerle "yol kazalarına" uğrayarak efendilerinin verdiği role aykırı bir şekilde oynamaya çalıştığı repliklerle senaryonun dışına çıkma eğilimi taşıyan pratiklere sahiptir. "Zafer naraları" atılan bir süreçte özellikle Tayyip Erdoğan'a kibar bir uyarı niteliği taşımaktadır. Türkiye'nin bugün Rojava'nın varlığında somutlaşan Kürt düşmanlığı ile Kürt ulusunun Suriye'deki kazanımlarına dönük fırsattan istifade "saldırı" ile alan daraltma ve imha hedefini güttüğü bilinmektedir. ABD sürecin başından beri bu hamlenin önünü almak için çeşitli uyarılar yapmaktadır. Türk hâkim sınıfları da bu uyarıları ciddiye almış durumdadır. 13 yıllık "iç" savaş süreci boyunca emperyalistler arası çelişkilerden de faydalanarak Kürt ulusunun Suriye Kürdistanı'ndaki kazanımlarına yönelik gerçekleştirdiği saldırı operasyonlarının şimdilik önü kapanmış durumdadır. Bu uyarıların ciddiye alındığı görülüyor. AKP-MHP'nin Öcalan çıkışı, Suriye'de özerklik, federasyon tartışmalarının Suriye'nin iç işi olduğuna yönelik açıklamalar, YPG'nin sürekli bir politik saldırı malzemesi yapılarak SDG'nin meşruluğunu kabullenmeye dönük atılan adımlar her ne kadar "gönül rızasıyla" olmasa da uyarıların etkisiyle "uysallaştırılan" TC'nin "yeni" bir Kürt politikasına doğru adım atmasına yol açmışa benziyor. Elbette bunlar devam ederken SMO aracılığıyla ve doğrudan yapılan katliam ve saldırganlıktan da geri durmuyor. Özellikle Kobanê'yi ku-

şatma altına alarak "düşürme" hayalini diri tutan bir politik-askerî beklenti hali devam ediyor.

Suriye'de kartların yeniden dağıtılmasıyla beraber Minbic ve Tel-Abyat'tan çekilen SDG, Fırat'ın doğusundaki konumlanmasını tahkim etmeye çalışıyor. Özellikle Tişrîn Barajı ve Kobanê girişinde günlerdir süren TC destekli ÖSO çetelerinin saldırganlığını darbeler vurarak, kayıplar verdirerek püskürtüyor. Kobanê yeni bir kuşatma altında; ama kuşatma güçlü bir direnişle karşılaşılıyor. Şam Emevi Camii'nde efendileri emperyalistlerin sayesinde namaz kılma olanağı yakalayan TC egemenleri, şimdi ise hem Kürt düşmanlığının gereğini yerine getirme uğraşı, hem de "Kobanê düştü, düşecek" beklentisini tamamlama gayreti içerisinde. Şovenizm dalgasını daha da büyütürken iktidarını konsolide etmeye çalışan AKP-MHP blokunun bu hevesi kursağında kalacak gibi görünüyor. Çünkü Kobanê kimi tavizlerin verildiği, çekilmelerin yaşandığı Afrin, Minbic'in aksine daha güçlü bir direnişle savunulacak öneme sahip bir alan. Kürt Ulusal Mücadelesinin olası bir Kobanê işgali karşısında göstereceği direnişin yeni bir iç savaşa dönüşme potansiyeli çok büyük. Kartların henüz yeni dağıldığı, henüz "geleceğe dair ne olacağı konusunda" kimsenin kesin bir şey söyleyemediği bir ortamda yeni bir iç savaşın tüm dengeleri değiştirme potansiyeli emperyalistlerin de istemeyeceği bir tablodur. Dizginleri çekilen TC, Kürt sorununun çözümünde gerek ülke içinde gerek Suriye ve Irak'ta yeni politik hamlelerle adım atmaya zorlanmıştır. Yeni bir çözüm süreci olmayacağı aşikârdır ancak daha kapsamlı ve bölgesel bir ele alışla silahlı mücadeleyi tasfiyeye girişecek bir politik hamle için şartlar zorlanmaya başlanmıştır.

ABD'nin bölge politikasında daha aktif rol oynamasının önündeki en büyük engeller iç siyasette yaşanmaya devam ederken TC egemenleri istikrar arayışında hamleler yapmaya çalışmaktadır. Ancak gerek Kürt sorunu gerekse de ekonomik sorunlar istikrarın öyle kolay sağlanamayacağını göstermektedir.

Emevi Camii'nde namaz kılmanın yaratmış olduğu moral-motivasyonun dahi gölgeleyemediği büyük bir ekonomik krizle boğuşan halk şimdilik esas gündemden uzak tutulmaya çalışılsa da bunda pek başarılı olunmayacağı okunabilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin "Colani'nin Kalın ve Fidan'ın aracına şoförlük yaptığı" görüntülerle şovenizm ve ulusal gurur kabartılırken ekonomik ve sosyal olarak kendi önünü, geleceğini görmeye ihtiyacı vardır. Yaşam standartlarının açlık sınırında belirlendiği asgari ücret tartışmaları, faşist politikaların gün geçtikçe büyüttüğü anti demokratik uygulamaların, grev yasaklarının vs. arttığı bir süreçte "dış siyaset" hamaseti ve "Kürt kazanımlarına yönelik saldırganlığın büyüttüğü şovenizmin etkisi göreceli olacaktır. Yine de klikler arası mücadelede muhalefetin yerel seçimlerle arkasına aldığı rüzgârın zayıflaması AKP-MHP blokunun elini güçlendirse de halkın yaşamı gün geçtikçe büyük bir girdaba doğru ilerlemektedir.

Emperyalistler arası her itilafın sonucu emekçilerin yaşamına doğrudan etki eden bir faktördür. Çelişkinin çözümü kendi içindedir. Değişimin öznesi işçi sınıfı ve ezilen halklardır. Politik hamlelerle düşmanlaştırılmaya çalışılan öznenin birliği ve mücadelesi emperyalist saldırganlığa barikat olacak yegâne güçtür. Bunu sağlayacak olan komünistlerin bilinçli müdahalesidir.

CEHENNEM GİBİ BİR YILIN ARDINDAN

Yıllarca üreten, toplumsal tüketimin yükünü omuzlayan ve bu emeğin karşılığı olarak emekliye ayrılan emekçiler, yeni bir yıla daha yoksulluğun pençesinde giriyor. Hükümetin “2024, Emekli Yılı olacak” söyleminin içi boş bir propagandadan ibaret olduğunu yılın son çeyreğinde çok daha güçlü biçimde hissettik. Emekliler için söylenen bu söz, gerçekte bir avuç iş birliğinin ve bürokratik sermaye grubunun elinde kurgulanmış düzenin kamuflajından başka bir şey olmadı.

Bugün, 12 bin 500 lira gibi komik bir maaşa mahkûm edilen 3,7 milyon emekli var. Bu rakam açlık sınırının neredeyse yarısı kadar. İşte tam da bu noktada sorulması gereken soru şu: Yıllarca emeğinin karşılığını arayan emekçilere reva görülen bu sefaletin sorumlusu kimdir? Cevap açık: Sömürü üzerine kurulan, tekeli sistemin uşağı patronların ve saray bürokrasisinin refahını korumaya odaklanmış bu sistemin ta kendisidir.

Uluslararası sermayenin ve iş birlikçilerinin kuklası AKP-MHP iktidarı, emeklileri “erken ölüme” mahkûm eden bilinçli bir politika izlerken toplumun sırtın-

daki bir yük gibi de göstermeye çalıştı. Bugüne dek saygı duyulan, bugünü borçlu olduğumuz emekçiler olarak onurlandırılan kesime şimdi “bir yük” gibi muamele edilmesi utanç vericidir. Emeklilik, tarih boyunca işçi sınıfının can bedeli mücadeleleriyle kazanılmış, bedeli işçiler tarafından çalışma hayatı boyunca ödenmiş bir hak; işçi sınıfının özenle koruması gereken, hayati öneme sahip bir güvence mekanizmasıdır.

Siyasî iktidar, iflasa sürüklediği ekonomiyi düze çıkartmak için “emekçilerin boğazını nasıl daha fazla sıkıyım, nasıl daha fazla emek gaspı yaratırım”ın hesabını yapıyor. Bu amaçla hazırlanan sözde kurtarma programlarında, emekçiler üzerindeki vergi yükü artırılıyor, ücretler “enflasyonu yükseltir” bahanesiyle baskılanıyor. “Kamuda tasarruf” adı altında kamu hizmetleri daraltılıyor, sosyal güvenlik hakları budanıyor, emekli maaşları düşürülüyor ve emeklilik haklarının kapsamı daraltılıyor.

Nitekim mevcut iktidar, emeklilik sisteminde köklü değişiklikler yapacak yeni bir yasa üzerinde çalışıyor. Kamuoyunu yanıltan yalanlar ve manipülasyonlarla

emeklilik sisteminin “sürdürülemez” olduğunu iddia ediyorlar. İnsan ömrünün uzaması nedeniyle emekli sayısının artacağı, gelecek nesiller için emeklilik sisteminin “reform” gerektirdiği söyleniyor. Avrupa’da emeklilik yaşının daha yüksek olduğu ve “4 çalışana 1 emekli” gibi argümanlarla kamusal emeklilik haklarını daha da budamak istiyorlar. Tüm bu planlar, mücadeleyle kazanılmış emeklilik hakkını yok etme kararlılıklarını gözler önüne seriyor.

EMEKLİLİK SİSTEMİ VE MAAŞ POLİTİKALARININ TARİHSEL ARKA PLANI

Türkiye’de emeklilerin karşı karşıya kaldığı ekonomik zorluklar, büyük ölçüde kamu politikalarının bir sonucudur. Düşük emekli maaşları yaşlı nüfusun önemli bir bölümünün refah düzeyini düşürmekte ve hayat kalitesini olumsuz etkilemektedir. OECD ülkeleri arasında Türkiye, emeklilik gelirleri açısından alt sıralarda yer almaktadır. Bu durum, büyüyen ekonomik eşitsizlikleri ve yürütülen sosyal devlet politikalarının yetersizliğini göstermektedir.

Türkiye’de emeklilik sistemi, 1949

yılında kurulan Çalışanların Emeklilik Sandığı ile başlamış, 2006 yılında çıkarılan 5510 sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu ile yeni bir yapıya kavuşturulmaya çalışılmıştır. Ancak bu düzenlemeler, emeklilik maaşlarının kademeli olarak düşmesine ve emeklilerin refahının azalmasına yol açmıştır.

AKP dönemi hükümet tarafından yapılan 2008 reformu, Türkiye’de hesaplanma şeklini değiştirerek emekli maaşlarının çalışma hayatı boyunca kazanılan ortalama ücrete göre belirlenmesini sağlamıştır. Bu dönüm noktasından sonra, emekli maaşları yeni emekliler için gözle görülür şekilde azalmış, mevcut emeklilerin de alım gücü düşmüştür. 5510 sayılı Kanun ile aylık bağlama oranı ve güncelleme katsayısı düşürüldü. Emekli aylıklarının ilk hesaplanmasındaki güncelleme katsayısı 2008 öncesinde Tüketici Fiyat Endeksi ve büyümenin (Gayri Safi Yurt İçi Hasıla artışının) yüzde 100’ü iken 2008’de bu oran yüzde 30’a düşürüldü. Böylece emekliler GSYH artışından payını alamadı ve aylıklarda ciddi derecede reel bir düşüş yaşandı.

Avrupa Birliği ülkelerine bakılırsa OECD ortalamasına göre emekli maaşı, bireyin son çalışma döneminde aldığı maaşın yaklaşık yüzde 60-70'ine denk gelmektedir. Ancak Türkiye'de bu oran yüzde 35-40 seviyelerindedir. Almanya, Fransa ve İsveç gibi ülkelerde emekliler, sosyal yardım ve ek güncellemelerle desteklenmektedir. Türkiye'de bu destekler ya çok sınırlı ya da etkisizdir.

VERİLERDE EMEKLİLERİN YOKSULLAŞTIRILMASI

Türkiye'nin en büyük toplumsal gruplarından birini oluşturan emeklilerin (16 milyon) insanca bir yaşam sürmesi giderek zorlaşıyor. Emeklilik sisteminin eşitsizlik ve adaletsizlikleri gün geçtikçe artıyor. Bu adaletsizliklerin bir yenisi 2024 ve 2025 yıllarında emekli olacaklar arasında yaşanacak emekli aylığı uçurumudur!

Emekliler için son 20 yılın en kötüsü 2023 olacakken "emeklilerin yılı" ilan edilen 2024 bu yılı da geride bıraktı. AKP hükümetleriyle yönetilen dönemin başında, 2002'de ortalama emekli aylığının kişi başına GSYH'ye oranı yüzde 46,5 idi. 2024'te ise ortalama emekli aylığının kişi başına GSYH'ye oranı yüzde 27,7 oranına geriledi. Emeklilerin durumu ile ilgili şu veriler yoksullaşma sürecini daha net anlatıyor:

- Türkiye'de emekli aylıklarının GSHY'ye oranı yüzde 5,36'ya düşerken Avrupa Birliği'nde bu oran yüzde 12,9 olarak gerçekleşti.

- Türkiye'de ortalama emekli aylığı 385 avro iken İspanya'da bin 417, Fransa'da bin 485, Almanya'da bin 552, İtalya'da bin 582, Belçika'da bin 717, Hollanda'da iki bin 003 avro.

- 2002'de ortalama emekli aylığının kişi başına GSYH'ye oranı yüzde 46,4 iken 2024'te yüzde 27,7'ye geriledi.

- 2014 yılında en düşük emekli aylığı ile 11 gram altın alınabilirken bugün 4,5 gram altın alınabiliyor.

Emeklileri, işi bitmiş makina dişlisi gibi gören bu çağ dışı düzen emperyalizmin bir uzantısı olarak satamadığı ya da kâr elde edemeyeceği her insanı, her nesneyi fırlatıp atmaktan geri durmamacaktır. Emeklilere dönük bu politikanın uluslararası finans sermayenin eğilim ve talepleri doğrultusunda geliştiği herkesin malumudur ve sermaye için değer, kâr varsa geçerlidir.

Bu düşük ücret politikasıyla emeklinin yaşamı, adeta TV'ler için tasarlanan "hayatta kalma" programlarına dönmüştür. Emekliler en temel insanî ihtiyaçları karşılamak mücadelesi vermekteler.

Sağlık Hizmetlerine Erişim: Birçok emeklinin, yetersiz maaş nedeniyle ilaçlarını alacak, düzenli doktor kontrolü yaptıracak maddi gücü bulamıyor. Özellikle kronik hastalığı olan emekliler için bu durum hayati risk oluşturuyor.

Barınma Sorunu: Kira fiyatlarının artması nedeniyle emeklilerin büyük bir kısmı ya eski ve sağlıksız binalarda yaşamaya mahkûm ediliyor ya da barınma sorunu yaşıyor. Kendi evine sahip olmayan emekliler, birçok ilde maaşlarının büyük bir kısmını kiraya ayırmak zorunda kalıyorlar. Geçinmek için, sağlıkları el vermese de tekrar çalışmak zorunda kalıyor.

Beslenme Yetersizliği: Günümüzde gıda fiyatlarının fahiş seviyelere ulaşması emeklileri düzgün ve dengeli beslenme sorunuyla yüz yüze bırakıyor. Birçok emekli, sağlıksız ve ucuz gıdalarla beslenmek zorunda kalıyor, kronik açlık çekiyor, tek tip beslenme nedeniyle sağlığı için gerekli vitaminlerden yoksun kalıyor.

Sosyal Hayattan Kopma: Yüksek enflasyon ve düşük maaşlar nedeniyle emekliler, sosyal ve kültürel etkinliklere katılamıyor. Bu durum, emeklilerin toplumdan izole olmalarına ve ruhsal sağlıklarının bozulmasına yol açıyor.

Borç Kışkacı: Birçok emekli, günlük ihtiyaçlarını karşılayabilmek için borçlanmak zorunda kalıyor. Esnafa olan borcunu erteleyebilse de bankalara zorunlu ödemeler yapan emekliler ekonomik sıkıntıların pençesinde kıvrılmaya devam ediyor.

SARAY'DA LÜKS, ŞATAFAT EMEKLİYE YOKSULLUK, ACI HAYAT

Emekliler açlık sınırında hayatta kalmaya çalışırken Sarayın 2024 yılı için öngörülen yıllık harcaması 11,3 milyar lira. Bu harcamalar kim için ve hangi ihtiyaçlar için yapılıyor? Emekçi halkın yükünü her geçen gün daha fazla çektiği bu ekonomik krizde sarayın lüksü halkın düzenden kopma eğilimini güçlendiriyor.

Sistemin doğası budur: Bir yanda üretenler, emeği ile toplumu ayakta tutanlar diğer yanda ise onların sırtın-

dan geçinen asalak, ahlaktan yoksun, vicdansız bir sınıf. Emekli maaşlarının sefalet düzeyinde tutulmasının nedeni, üretilen zenginliğin büyük kısmının emperyalizme ve uşaklarına akıtılmasıdır. Sosyal devlet ilkelerinden bahsedenler, aslında şirketlerin ve varlıklı sınıfların menfaatini gözetken uygulamaları hayata geçiriyor.

ADİL BİR TOPLUM, EMEĞİN DEĞERİYLE KURULUR

Emekliye zam yapılacağı zaman ya da emeklilerin haklarını tırpanlama bahanesi olarak "kaynak yok" diyenler sermayeye gelince kasanın ağzını sonuna kadar açıyor. Oysa büyük oranla emekçilerden, üreticilerden alınan vergiler yoluyla oluşturulan devlet bütçesinin kaynağı da emekçilerdir. Sermayenin ödemediği ve cebe indirdiği vergiler de aslında işçi sınıfının emeğinin ödenmemiş kısmının bir parçasıdır. İşçiye, emekçiye, emekliye aktarılmayan kaynaklar vergi indirimleri, teşvikler, fonlar yoluyla, üretilen değerde alın teri olmayan asalak ve iş birlikçi sınıflara aktarılıyor. Mesela bu yıl sermayeden alınmayan vergi tutarı 1,8 trilyon liraya (2024 yılı için planlanan 2 trilyon 210 milyar liradır. Bu rakam toplam vergi gelirinin yüzde 24'ü) ulaştı ki pek çok veri paylaşılmadığı için muhtemelen bu rakam buzdağının görünen kadarı. SGK gelirlerinin emekli maaşlarını karşılamadığını söyleyenler özel hastanelere bin bir usulsüz işlemle aktarılan milyonların hesabını vermiyor. Aksine, zaten bu hastanelerin patronları oldukları için teşvik ediliyorlar. İşsizlik Fonundan, istihdamı artırma amacıyla sermayeye aktarılan yüzde 30'luk pay geçtiğimiz yıl Cumhurbaşkanlığı kararıyla yüzde 50'ye çıkarıldı. Kamu-Özel İş Birliği (KÖİ) ile müşteri garantili yapılan köprü, otoyol, havaalanı, hastaneler aracılığıyla sermayeye 2017-2023 yılları arasında 221 milyar lira aktarıldı. Yukarıda belirtildiği üzere bütçeden SGK'ya ayrılan pay ise sürekli azaltılıyor. Yani kaynak bol; ama siyasî iktidar bunu emekliye vermek istemiyor. Çünkü kapitalizmde işçiler, çalışıp patronlara artı değer üretebildikleri müddetçe öyle ya da böyle yaşama hakkına sahiptir. Yaşlanıp çalışamaz hale geldiklerinde ise devletin gözünde sadece yüküdür.

Hatırlanırsa 1999'da ve 2008'de emeklilik hakkına yapılan saldırılar durdurulamadı. Örgütsüz olmaları nedeniyle ileriye göremeyen işçiler saldırının boyutlarını anlayamadılar. Sendikalarından çeşitli düzeylerde ses çıksa da bunlar

saldırıyı durdurabilecek ölçekte olmadı. Sonradan Emeklilikte Yaşa Takılanlar (EYT) adı altında dernekleşerek mücadeleye veren işçiler kısmi kazanımlar elde etmeyi başardılar; ama bu sefer de krizin, sefaletin sorumlusu, günah keçisi ilan edildiler. Bugün kamusal emeklilik hakkını ortadan kaldırmaya dönük bu girişimler sendikaların ana mücadele konularından olmalıdır.

Sermaye tüm dünyada içine girdiği tarihsel krizi aşamıyor ve burjuvazi ne uğruna olursa olsun kâr oranlarını artırmak için işçilerin kazanılmış haklarına saldırıyor. Türkiye'de de siyasî iktidar ve patron-ağa düzeni gemi azıya almış şekilde bu saldırı planını, hızını artırarak hayata geçiriyor.

Bu boyutlu ve kapsamlı saldırılar basın açıklamalarıyla, dostlar alışverişte görsün misali yapılan mitinglerle durdurulamaz. İşçiler tüm saldırılara karşı örgütlü oldukları sendikaları, sendika yönetimlerini güçlü bir mücadele hattı oluşturmaya yönlendirmeli, ancak üretimden gelen güçleriyle iktidarı zorlayabileceklerini öğrenmelidir. Daha da ötesinde böylesi saldırıları püskürtebilmek için sistemin kökünü hedef alan, daha köklü daha kalıcı tarzda bir mücadele şarttır.

Özelde emekliler ise bu saldırılara karşı nasıl tavır takınmak gerektiğini sınıfın bu tür bir mücadelesinden öğrenebilecektir. Şimdiden söylemek gerekirse öncelikle emekliler geçim koşullarının sefaleti üzerinden patron-ağanın ve onun temsilcisi siyasetçilerin vicdanlarına seslenmeyi, yalvarmayı, umutsuzca medet ummayı beklemekten vazgeçmelidir. Her seçimde "bu seçim çok farklı bir seçim olacak", "bu sefer sandık önemli, kesin değişecek" gibi onlarca yıl süren teraneye inanmaktan hızlıca uzaklaşmalıdır. "Vatan, Millet, Sakarya", "bayrak inmez, ezan susmaz", "tek bayrak, tek vatan, tek millet, tek din" gibi oluşturdukları taban faşizmi propagandasının içinde boğulmadan ve bunların hedef şaşırtan saldırı başlıkları olduğunu görerek saldırıların kaynağına yönelen ve ona odaklı bir birleşik mücadele anlayışı geliştirilmelidir. 16 milyonluk kitlenin tek hedefi olmalıdır, o da emeklilere-işçilere bu yaşamı reva gören iş birlikçi sermaye sistemidir. Ayrı dernekler, ayrı ayrı sendikalar çeşitli alt ilkelerde ayrı olsalar da ortak hareket etmenin yollarını bulmadıkça saldırıların arkası kesilmeyecek, her geçen gün emek ve yaşam hakkı gaspı devam edecektir.

"MİSAFİRLER" EVLERİNE Mİ DÖNÜYOR?

Suriye’de, Esad’ın devrilmesinin ardından birçok tartışma yeni-den ortaya çıkmıştır. Kimilerine göre artık Esad devrildiğine ve savaş da sona erdiğine göre “misafirlerimiz” evlerine dönebilirlerdi. Sanki 13 sene boyunca bu an beklenmiş gibi HTŞ’nin kontrolü ele geçirmesinin hemen ardından Suriyelilerin ülkelerine dönmeye başlamaları propaganda malzemesi haline dönüşmüştür. Hemen her medya organında ilk günlerde Suriyelilerin yoğun bir şekilde sınır kapılarında beklediği görseller yansıtılmıştır. Elbette bu kimi kesimlerde bir zafer sevinci yarattı. Onlara göre “misafirlik de bir yere kadar.” Ancak teyit edilen bilgilere göre geri dönüşler “yansıtılan” ölçüde olmamıştır.

İlk günlerde medyaya verilen görüntülerde oluşan kuyruklar sadece kısa süreliğineydi. Esad’ın devrilmesiyle savaşın bittiğini düşünmek yanıltıcı olacaktır. Orta Doğu bir savaş coğrafyasıdır. Hem Esad zulmü bitmiş olabilir ancak şu an iktidarı ele geçiren HTŞ’nin karakteri nedir ki? Farklı azınlıklara yaklaşımı nasıldır? 13 senelik savaşın ardından başka ülkelere sığınan insanların evleri yerinde duruyor mudur? Milyonlarca insan hangi eve dönecek? Suriye sadece Şam’dan ibaret değildir. “Şam normale döndü” haberlerine sıkça rastlamışızdır. Önce nasıldı ki şimdi nasıl oldu diye sormak gerekiyor. Daha önceki yazımızda belirttiğimiz gibi “Suriye şimdi eskisinden de beter.”

Sadece Türkiye’de değil Avrupa ülkelerinde de mültecilere benzer yaklaşım mevcuttur. Aşağıda Türkiye’deki yaklaşımları inceleyecek olsak da kısaca Avrupa ülkelerinin mültecilere ilişkin benzer tutumlarından bahsetmekte fayda var. Bazı Avrupa ülkeleri, Esad’ın devrilmesinin ardından Suriyelilerin iltica başvurularını bir sonraki duyuruya kadar askıya almıştır. Bu ülkeler arasında Almanya, İsviçre, İngiltere, Norveç, İtalya, Avusturya, Danimarka, İsveç, Belçika, Fransa ve Hollanda yer alıyor. Gerekçelerinin Suriye’de “istikrarın” sağlandığı, “savaşın sona erdiği” olduğunu söyleyebiliriz. Onlara göre savaş bitmiştir, istedikleri kukla iktidara yerleşmiştir ve Suriyeliler de artık rahatça ülkelere dönebilir! Batılı ülkelere kısa bir parantez açmak

gerekir. Özellikle İngiltere’ye. Esad’ın devrilmesinde neredeyse en büyük paya sahip olan İngiltere, şimdi de Suriyelilerin iltica başvurularını askıya almıştır. Sorunu kendileri yaratıp daha sonra da sorunu çözdüklerini ilan ediyorlar. İngiltere, mülteci sorununu kendi kafasında çözmüştür. Ne de olsa savaş bitti, sorun kalmadı, mültecilerin de gelmesi lüzumsuz mantığı ile hareket etmiştir. Ancak gerçek böyle midir? HTŞ iktidarında zulüm olmayacağı yaklaşımının bir gerçekliği var mıdır? Evlerine dönmek isteyen Suriyelilere mikrofon uzatıldığında çoğunda kaygı olduğunu görmekteyiz. “Ev yok, su yok, elektrik yok, nereye dönelim?” sözünü duymuş olmalıyız. Avrupa Birliği (AB) Komisyonu Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikası Sözçüsü Anouar El Anouni bile Suriye’ye güvenli, gönüllü ve onurlu dönüşler için koşulların henüz karşılanmadığını söylemiştir "Diasporadaki Suriyelilerin çoğunun ülkelere geri dönmeyi hayal ettiğine inanıyoruz." diyen El Anouni, şöyle demiştir: "Mevcut durum gerçekten büyük bir umut ancak aynı zamanda büyük bir belirsizlik sunuyor. Ne yapmak istediklerine karar vermek, her bireye ve her bir aileye kalmış. Ancak şimdilik Suriye’ye güvenli, gönüllü ve onurlu dönüşler için koşulların karşılanmadığını savunuyoruz." Peki böyle bir açıklama varken neden şimdi iltica başvuruları askıya alınmıştır? Bunu ülkelerin çıkarları ve mülteci politikaları ile açıklayabiliriz. Özellikle Almanya ve Hollanda’da mülteci karşıtlığı üzerinden yoğun politikalar yürütülmüş, hatta Nazi artığı AfD’ye bile bazı kesimler tarafından sempati duyulmaya başlanmıştır. Bu gibi partiler söylemlerini sadece mülteci karşıtlığı üzerinden inşa etmiştir. Halk kesimlerine de benzer düşünceler propaganda edilmiştir. Farklı kesimler arasında düşmanlaştırma politikası izlenmiştir. Ekonomik kriz artarken de mülteciler bunun sorumlusuymuş gibi gösterilmiştir. Dolayısıyla hem sosyal hem de ekonomik sebeplerden dolayı AB ülkeleri daha fazla mülteci akışı istememektedir. İşte tam da bu noktada Türkiye gibi yarı sömürge ülkeler “kurtarıcı” pozisyonunda devreye girmektedir.

MİSAFİRLİĞİN KISASI MI MAKBUL?

Batılı ülkelere kısaca değindikten sonra

Türkiye’ye ayrıca bir parantez açmak gerekiyor. Resmî açıklamalara göre Türkiye’de 3 milyonun üzerinde Suriyeli bulunuyor. Türkiye 1951 Cenevre Sözleşmesi’ne coğrafi sınırlama ile taraf olmuş, Avrupa dışından gelenlere mülteci statüsü tanımamıştır. Suriyelileri kapsayan “Geçici Koruma Yönetmeliği” acil ihtiyaçların giderilmesi şeklinde düzenlenerek geçicilik üzerine inşa edilmiştir. Resmî olarak geçici koruma kapsamında yer alan Suriyelilere mülteci statüsü verilmediği için de egemen sınıf sözcüleri tarafından “misafir” gibi bir kavram ortaya atılmıştır. Misafir statüsünün hukukî bir karşılığı yoktur, bundan dolayı “geçici koruma” tedbirleri oluşturulmuştur. Geçici koruma tedbiri bir anlamda geleceğin bilinmezliğini de içeriyor.

Misafir söylemi “eve gelen misafir ve misafiri ağırlayan ev sahibi” gibi bir anlam da içeriyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan, “İhtiyaç sahibinin kimliğine bakmadık. İnsanlık sınavını başarıyla verdik. Suriyelileri 13 yıl misafir ettik. Kapımıza gelene Türk müsün, Arap mısın, Kürt müsün diye sormadık. Bizden yardım dileyene Müslüman mısın, Hristiyan mısın, Yahudi misin diye sormadık.” diyor. Gerçekler böyle midir? Örneğin Afgan madenci Mohammad Nourtani öldükten sonra yakılmıştır. Hatta önce öldüğü mü yoksa ilk yakıldığı mı bile muammadır. "Bu düzende göçmenlerin cenazeleri bile insanlık onurunu aşağılayacak şekilde muamele görüyor" denmişti bir eylemde. Bu ülke için çok doğru bir tespit. Patronları korumak için göçmen bir emekçi yakılmış, deliller saklanmıştır. Evet, burada ne kadar misafirperver olduğunu görüyoruz. Öldükten sonra cenazenin olmasına bile izin verilmiyor. İşte sana misafirperverlik! Başka bir örnekte Mersin’de Suriyeli işçi “Suriyeliden emir alacak değiliz” denilerek katledilmiştir. 15 yaşındaki bir çocuk da yine aynı şekilde faşistlerce katledilmiştir.

Söz konusu olan misafirlik söylemi içinde biz ve onlar ayrımını da barındırmaktadır ayrıca. “Biz” ev sahibini tanımlarken “onlar” ayrımı ev sahibinin

iktidarını yabancının işgal ettiği algısını taşımaktadır. Buna benzer örneklerle sıklıkla rastlarız. “Onlar yüzünden ekonomi kötü”, “ülkelerine dönsünler”, “niye savaşmamışlar”, “ülkemizi işgal ettiler” gibi söylemleri duymuşuzdur. CHP lideri Özgür Özel Suriyeliler üzerinden Erdoğan’ı eleştirmiştir. Erdoğan’ın “kalmak isteyenlerin başımız üstünde yeri var” sözlerinin üzerine Özel, “onlar senin başının üstünde değil bizim açlarımızın aşının üstünde oturuyor” demiştir. Yine sözde muhalefet partisinin liderinin sözlerinde ekonomik krizin sebebi sanki Suriyelilermiş gibi bir algı yaratılmıştır. Erdoğan ise görece ılımlı açıklamalar yaparak aslında Suriyelilerin dönüşünün sağlandığında yaşanacak ekonomik krizi bilmektedir. Suriyelilerin dönüşünden kim zarar görecekti diye sorduğumuzda aklımıza ilkin patronlar gelir. Evet, ucuza sigortasız ve güvencesiz çalıştırılan da Suriyelilerdir. Patronların çıkarları Suriyelilerin hepsinin gitmesine terstir. Bunu bilen Erdoğan ekonomi ayakta dursun diye böyle açıklamalar yapmıştır. Yoksa çok misafirperver olduğu için değil!

Kısaca Türkiye’nin yüce gönüllü pozisyonu bir aldatmacadan ibarettir. Gerçekler aksini ispatlamıştır. Toplumda yaygınlaşan mülteci nefreti katliamlarla sonuç bulmuştur. Geçtiğimiz aylarda yaşanan da buna somut bir örnektir. Suriyelilerin evleri ve dükkanları yağmalanmıştır. Burada denmek istenen “misafirliğin kisası makbul”dür. Ancak Suriyelilerin dönüşü beklenildiği gibi olmayacaktır. Senelerdir kan dökülen coğrafya bir hafta gibi kısa bir sürede güllük gülistanlık hale dönmeyecektir.

2024 EMEK PANORAMA EMEK SÖMÜRÜSÜ SÜRÜYOR DİRENİŞ VE MÜCADELE DEVAM EDİYOR

Sınıf mücadelesinin ivme kazandığı, çelişkinin derinleştiği, safların belirginleştiği 2024 yılının sonuna gelmiş bulunuyoruz. İşçi sınıfı, her yıl sonunda olduğu gibi bu aralık ayında da yeni yılda uygulanacak 2025 yılı asgari ücret açıklamasına kilitlenmiş durumda. 2024 yılının multi krizin keskinleştiği ve emekçi kesimlerin ekonomik krizin ağır yükünü tüm yönleriyle hissedeceği bir yıl olacağına dair göstergeler Türkiye ekonomisini yöneten AKP'li Mehmet Şimşek ve diğer iktidar siyasetçileri tarafından kamuoyuna sunuldu. Sürekli "yeni" sıfatıyla sunulan ekonomik programların, parasal sıkılaşma politikalarının, enflasyonla mücadelenin ücretli çalışan milyonlar için karşılığı, özetle daha fazla yoksullaşma oldu.

ORTA SINIF ERİDİ, FAKİR YİNE FAKİR, ZENGİN DAHA ZENGİN!

Yüksek enflasyonun hâkim olduğu her ülkede olduğu gibi Türkiye'de de yüksek enflasyonun kaybedeni düşük ve orta gelirli haneler olurken yüksek gelirli kesimler ve şirketler servetlerini 2024 yılında da artırdı. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından geçtiğimiz ekim ayında açıklanan "Gelir Dağılımı İstatistikleri"ne göre en yüksek gelire sahip yüzde 20'lik grubun toplam gelirden aldığı pay bir önceki yıla göre 0,7 puan artarak yüzde 48,7'ye çıkarken en düşük gelire sahip yüzde 20'lik grubun toplam gelirden aldığı pay ise 0,1 puan artarak yüzde 6,1 oldu. Türkiye, Avrupa ülkeleri ile birlikte değerlendirildiğinde gelir dağılımı eşitsizliği bakımından ilk sırada yer alıyor. İstatistiklerde son 10 yıldır göze çarpan en önemli gösterge "orta sınıf" olarak nitelenen kesimin enflasyonist ortamda hızlı bir şekilde eriyor olmasıdır. Geride bıraktığımız 2024 yılında da bu tablo varlığını korudu ve zengin daha da zenginleşti, yoksul daha da yoksullaştı!

Ekonomik krizden çıkış vaadi ve "refahlı günler için sabır" telkin eden Mehmet Şimşek açıklamaları yılın başından itibaren merkez/yandaş medyanın da desteği ile kitlelere sunuluyor. Parasal sıkılaşma kapsamında "enflasyonu artırıyor" gerekçesi ile asgari ücrete 2024 yılında ikinci bir zam yapılmayacağı, yine aynı gerekçe ile emekli maaşlarının artırılmayacağı yılbaşından itibaren açıklanmış ve yine işçi emekçi kesimlere sabır tavsiye edilmişti. Ancak düşen alım gücü, artan gıda, barınma, eğitim ve giyim maliyeti sabır taşına çatlattı. Türkiye işçi sınıfı bu dayatmadan kurtulmak için yıl boyunca ekonomik temelli pek çok mücadele örneği sergiledi. Ekonomik temelli bu mücadelelerin ortak şiarı "geçinemiyoruz" oldu.

2024 yılının, yıllardır alışılmış işçi havzaları dışında Urfa, Antep, Eskişehir, Manisa, Van, Bitlis ve Denizli gibi yerlerde işçi sınıfının örgütlenme çabaları ve direnişleri noktasında bir özgünlük taşıdığını söyleyebiliriz.

ORTAK SORUN: GEÇİNEMEMEK

Kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim ve belirleyen olduğu tüm dünyada emekçiler için her yıl mücadele ile uğurlanıp yeni yıl yeni mücadele pratikleri ile karşılanıyor. Geride bıraktığımız 2023 yılını da böyle uğurlayan Türkiye işçi ve emekçileri 2024 yılını mücadele ile karşıladılar. Sömürü ve yoksullaştırma saldırıları ne kadar yoğun olursa olsun, işçi ve emekçiler 2024 yılı boyunca direndi ve direnmeye devam ediyor. Ekonomik temelli şekillenen 2024 yılı işçi eylemlerine ekonomik haklar başta olmak üzere, sosyal ve demokratik haklar için sendikalaşan işçilerin sendikalaşma haklarının tanınmaması ve baskılanması eylemleri damga vurdu. Yıllardır sendikalı ve toplu iş sözleşmesi ile çalışılan pek çok iş yerinde de söz-

leşmeler yasal sürelerle sığmadı, grev kararları asıldı ve grev uygulamaları yaygınlaştı.

Yıl boyunca ek zam talepleri, sendikalaşma mücadelesi, yenilenen toplu sözleşmeler, işten atmalara karşı direnişler kamuoyunda daha fazla ön plana çıktı. Sayısız işçi mücadelesine tanık olduğumuz bu yıl emek-sermaye çelişkinin belirginleşmesi bakımından dikkate değerdir ve mücadeledeki saf-laşmanın gerçek öznelerini görmek için anlatılmalıdır.

2023 yılının sonunda BİRTEK-SEN öncülüğünde başlayan Urfa Özak Tekstil direnişi yeni yılda İstanbul'a taşındı. İşçilerin ÖZAK Holding önünde eylem yapmasının önüne geçmek isteyen Zeytinburnu Kaymakamlığı, ilçe genelinde 7 günlük eylem yasağı getirdi. İşçiler direnişi İkitelli Organize Sanayi Bölgesindeki Özak Tekstil fabrikası önüne taşımak istedi ancak aynı eylem yasağı kararını bu kez Bahçeşehir Kaymakamlığı aldı. Fabrika önünde direniş çadırlarını kurmak isteyen Özak işçileri gözaltına alındı, darp edildi ve ev hapsiyle cezalandırıldı. Çalışma Bakanlığı sendika seçme özgürlüğü hakkına simgeleyen eylemi yürüten BİRTEK-SEN'e 1,5 milyon lira idari para cezası keserek sendikaya ve işçilere gözdağı verdi. İzmir AKAR Tekstil'de işçilerin sorunları için fabrikaya giden DERİTEKS yöneticilerine patron silah-lı saldırıda bulundu. Elazığ ETİ Krom A.Ş.'de çalışan işçilerin ücret gaspına karşı Yıldırım Holding patronu işçileri bir salona toplayarak pervasızca işten atmakla tehdit etti. İstanbul Çatalca'da faaliyet gösteren POLONEZ fabrikası işçileri düşük ücretler, kötü çalışma koşulları, işten atma tehditlerine karşı TÜRK-İŞ'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Polonez patronajı örgütlenmeye öncülük eden önce 13, sonra

100 işçiyi işten attı. İşçilerin direnişi yine patron-devlet iş birliği içerisinde sayısız saldırıya uğradı. İşçiler tehdit edildi, dövüldü, gözaltına alındı.

Ve Fernas İşçileri... Soma'da Bağımsız Maden-İş Sendikasında örgütlü, AKP Batman vekili Ferhat Nasıroğlu'na ait Fernas Madencilik'te çalışan maden işçilerinin işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması ve sendikalı çalışma hakkı için direnişe başladılar. 13 Ekim'de açlık grevine başlayan işçiler, baskılara ve gözaltılara rağmen mücadelelerinden vazgeçmedi. Çıplak ayak Ankara'ya yürüdüler. Soğuk betona yatıp seslerini duyurmaya çalıştılar, onlar da dövülüp gözaltına alındılar. Patron ağa devletin bin bir yüzünü gördüler.

Yine... Seydişehir Eti Alüminyum, Roni Tekstil, Sasa Polyester, Kimpack ABY, Tersaneler, Olimpia Cam, Perfetti Gıda, Patiswiss Çikolata, Portakal Plastik, AS Plastik, Ekol Ofset, Eker, Lezita, MESS'e bağlı fabrikalar, Antep Havzası işçileri, Agrobay, Borusan Lojistik, Getir, Deichmann, Kristal Yağ, CarrefourSA Depo, MKB Rondo, Gezer Terlik, Tarkett, TKIS Blinds, pek çok belediyede belediye işçileri, kamu emekçileri... Düşük ücretler, işten atmalar, iş cinayetleri, ödenmeyen ücretler, yol ve yemek yardımlarına yapılan saldırılar, baskı, mobbing, TİS masalarındaki uzlaşmaz tutumlara karşı direndiler, kazandılar, kaybettiler, öğrendiler ve direniyorlar.

GREV YASAKLARI!

AKP'nin iktidara geldiği günden bugüne, yasa ile belirlenen grev hakkı 21 kez gasbedildi. 21 kez grevler "millî güvenliği, genel sağlığı bozucu nitelikte" denilerek ertelendi. Bu yasaklardan bugüne kadar yaklaşık 200 bin işçinin etkilendiği belirtiliyor. Grev yasaklarının sonuncu 13 Aralık'ta yaşandı. Birleşik

Metal Sendikası üyesi Hitachi Energy, Schneider Elektrik, Grid Solutions Enerji ve Arıtış Kriyojenik Endüstrinin 5 şehirdeki 10 fabrikasında greve çıkan işçilerin grevleri Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın "milli güvenliği bozucu nitelikte" gerekçesiyle ertelendi.

İŞÇİ CİNAYETLERİ, ÇOCUK İŞÇİLER VE MESEM

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG)'in, "yüzde 71'ini ulusal basından, yüzde 29'unu ise işçilerin mesai arkadaşları, aileleri, iş güvenliği uzmanları, işyeri hekimleri, sendikalar ve yerel basından öğrendiği bilgilere dayanarak tespit edildiği" açıklamasıyla paylaştığı veriye göre Kasım ayında en az 164, yılın ilk on bir ayında en az 1708 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Yapay zekâ ve Endüstri 4.0 tartışmaları bir yana en temel iş sağlığı ve güvenliği önlemlerinden yoksun çalışma koşulları ile işçiler ölmeye devam ediyor. Bu yazı kaleme alındığında Balıkesir'de patlayıcı üreten fabrikada yaşanan fabrikada ölen işçi sayısı 13'tü...

Yine İSİG'in açıkladığı çocuk işçi ölümlerine bakarsak Türkiye'de her yıl 60-70 civarında çocuk işçi tarımda, sanayide, inşaatlarda ve sokaklarda çalışırken hayatını kaybediyor. Bunun temel nedeni yoksulluk, eğitim olanaklarına ulaşamama ve özellikle son dönemde devletin mesleki öğrenim politikaları.

2024 yılında özellikle Mesleki Eğitim Merkezi (MESEM) kapsamındaki öğrencilerinin iş cinayetlerinde yaşamını kaybetmeleri nedeniyle çocuk işçiliğin sık tartışıldığı bir yıl oldu. Bilindiği gibi MESEM kapsamındaki öğrenciler 1 gün okul, 4 gün işyerinde çalışma yasal statüsü ile patronlara ucuz iş gücü olarak servis edildi. Bilindiği gibi hem ulusal hem de uluslararası yasa ve sözleşmeler gereği 18 yaşında altındaki herkes çocuk olarak kabul ediliyor. Türkiye yasaları da 15-17 yaşındaki kişileri genç işçi, 15 yaşın altındaki herkesi çocuk işçi olarak kabul etmiş ve bu işçilerin çalışma koşullarını yasal olarak düzenlemiştir. Düzenleme, çocuk işçilerin çalışabileceği işleri kısıtlamış ve patronların sömürü çarkı önünde bir engel olarak

görölmektedir. İşte MESEM adı altında yapılanlar "meslek öğreniyorlar", "iş başında öğreniyorlar", "bunlar stajyer" güzellemesi ile bu sömürünün önünü açan bir uygulama olarak değerlendirilmelidir. MESEM kapsamında yaşamını yitiren çocukların elektrik akımına kapılması, yüksekten düşmesi, pres makinesi sıkışması şeklinde haberler amacın meslek edindirmek değil, ucuza iş gücü ile emeği sömürmek olduğunu göstermektedir.

2024 YILINDA SENDİKALAŞMA İSTATİSTİKLERİ

İşçi sınıfı, kapitalist üretim ilişkileri içinde burjuvazinin karşısında temel bir sınıf olarak tarih sahnesine çıktı. Burjuvazinin emeği tahakküm altına alarak, sömürüyü sürekli kılmaya dönük saldırısına karşı direnen işçi sınıfının mücadelesini örgütlemek ve sürdürülebilir bir forma sokmak amacıyla şekillenen sendikalar, işçi sınıfının öz örgütlülükleri olması noktasında önemli bir yerde durmaktadır. Yukarıda özetlediğimiz 2024 yılı, yarı feodal ilişki ağıyla çevrelenmiş Türkiye Türkiye şartlarında sömürülen ve emeği gasbedilen işçi sınıfının mücadele için sendikalaşması, sendikal mücadelenin ivme kazanması ve sendikal işçi sayısının yoksullaşma oranı ile doğru orantılı artması gerektiğini göstermektedir.

Peki istatistikler de aynı görüşte mi?

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı (ÇSGB) tarafından her yıl ocak ve temmuz aylarında açıklanan işçi sayıları ve sendikalaşma oranı istatistiklerine baktığımızda durumun teoride anlatıldığı şekilde olmadığını görüyoruz. ÇSGB istatistiklerine göre ocak ayında 16 milyon 395 bin 275 kayıtlı işçinin 2 milyon 495 bin 423'ü sendikal, sendikalaşma oranı yüzde 15,22 iken temmuz ayı istatistiklerinde kayıtlı işçi sayısı 16 milyon 973 bin 613'e, sendikal işçi sayısı 2 milyon 512 bin 332'ye yükselmiş ancak sendikalaşma oranı yüzde 14,80'e düşmüştür. İşçi sınıfına yönelik yoksullaşmanın ve sömürünün tavan yaptığı şartlarda işçilerin yüzünü sendikalara dönmemesi ve sendikaların mücadelenin öznesi olamaması

2024 yılının muhasebesini yaptığımız bugünlerde tüm kesimlerce tartışılması gereken bir olgu olarak durmaktadır.

Tabanda sendikalara karşı duyulan güvensizlik ve sendikacıların kötü temsil örneklerinin yarattığı tartışmalar yıl içinde çeşitli vesilelerle kamuoyuna yansıdı. Ancak yoksullaşmanın bu denli yaygınlaştığı koşullarda sendikalı, toplu sözleşmeli işyerlerindeki işçi ücretlerinin ortalama ücrete yaklaşması, sendikalaşma karşıtı patron ve devlet iş birliği uygulamaları, işten atmaların pervasızla gerçekleşiyor olması gibi olgular sendikası işçiler sorununun yanında sendikaların varlığını tartışmaya açtı. İşçilerin, "sendikalar niye var, sendikacılar ne yapıyor?" sorularından tedirgin olan işçi sendikaları konfederasyonları, ortak sorunlara karşı birlikte fotoğraf vermeye başladılar. TÜRK-İŞ, DİSK ve HAK-İŞ "Geçinemiyoruz!", "Gelirde ve vergide adalet istiyoruz!" mesajlı kitlesel eylem kararları aldılar ve uyguladılar. Ne kadar etkili oldukları ve sendikaların durumu ayrı bir tartışma konusu ancak yapılan uygulamaları ve kitlelerin sokağa, mücadeleye çağrılmasını niyetten bağımsız doğru ve desteklenmesi gereken tavırlar olarak değerlendiriyoruz.

Özetle, sınıfa yönelik saldırıların sermaye ve temsilcisi AKP hükümeti tarafından yoğun olduğu bir yılı geride bırakıyoruz. Yıl sonuna geldiğimiz bugünlerde artan işten çıkarmalar, düşük ücret politikaları, sendikalaşmanın her şartta önüne geçilmesi için patronlar, hükümet ve kolluk kuvvetlerinin emekçilere dönük fiziki ve hukuki şiddet anlayışı 2025 yılı nasıl geçecek sorusunu sorduğumuz bugünlerde işçi sınıfını nasıl bir yıl beklediğine yönelik göstergeleri olarak sıralanabilir.

Asgari ücret neden önemli?

Sosyal Güvenlik Kurumunun 2023 yılı istatistiklerine göre Türkiye'de çalışan toplam 16,4 milyon işçinin yüzde 42,03'ü asgari ücretle çalışıyor. Bu oranı asgari ücretin yüzde 10-15 fazlası alana çalışan sayısı olarak ele alınca ücretli çalışanların yaklaşık yüzde 65'i asgari ücret ya da az bir üstü ücret ile ay sonunu

getirmeye uğraşmaktadır. Yani bugünlerde sözde mücadele ile belirlenmeye çalışılan ama bir türlü somut biçimde tartışılmayan, neredeyse açık biçimde sendika ağlarının iş birliğini dayanan görüşmelerle belirlenecek asgari ücret her zamankinden daha fazla kapsayıcı ve önemlidir.

YENİ YIL, YENİ MÜCADELELER

2025 yılı bütçesi görüşmelerinden emekçiler için kıdem tazminatı başta olmak üzere mevcut hakların tırpanlanması dışında bir şey çıkmadı. Orta Vadeli Program, IMF gibi Türkiye'nin göbekten bağlı olduğu uluslararası kurumların asgari ücret başta olmak üzere, emekli aylıklarının fazla artırılmamasına ilişkin açıklamaları, sıkılaşma programından taviz verilmeyeceğinin Mehmet Şimşek tarafından sık sık yinelenmesi önümüzdeki dönemde üretimde ciddi bir daralmanın habercisidir. Bu da patronların kaba kâr iştahını kesiyor. Avrupa'da yaşanan otomotiv krizi ile işten çıkarmaların yaşandığı yılın son günlerinde kriz Türkiye'ye sıçradı ve TOFAŞ 700 işçiyi işten çıkarma kararı aldı. TOFAŞ'ın işçilere gönderdiği fesih yazısında "şirketin yaşadığı zorlukların gelecek dönemde de devam edeceği" vurgusu, yukarıdaki ekonomik tablo ile birlikte okunduğunda yıl sonu başlayan işten atma dalgasının 2025 yılında da devam edeceğini gösteriyor.

2024 yılında işçi sınıfı kavga okulunda çok deneyim kazandı, 2025 yılında da işçi sınıfı için en önemli kavramların mücadele ve dayanışma olacak.

"Sabahın sahibi vardır.

Gün daima bulutta

kalmaz.

Herhal ilerdedir

yaşanacak günlerin

en güzelleri..."

N. Hikmet

DÜNYA HALKLARININ 2024 DİRENİŞ PANORAMASI

ANTİ EMPERYALİST MÜCADELE YÜKSELİYOR!

Dünya, emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaştığı ve bölgesel savaşların yaygınlaşarak savaş eğilimiyle çepçevre sarıldığı bir girdabın içindeyken 2024 yılı halklar için mücadele ve direniş içinde geçti.

Emperyalistler, yıl boyunca durmaksızın dünya halklarına savaş, yoksulluk, sömürü ve soykırım dayattı. Durdurak bilmeden devam eden savaş ve soykırımın içinde milyonlarca insan hayatını kaybetti.

Emperyalizmin 2023 yılında da içinde bulunduğu kriz, 2024'te daha da derinleşti. Egemenler, bu derinleşen kriz içinde birçok ülkede isyan ve ayaklanmaların patlak vermesinden, ezilen halkların biriken öfkesinin taşmasından ve derinlerden gelen dalganın yüzeye ulaşmasından korkuyor. Bu korkuları boşa değil. Çünkü zaman, egemenlerin aleyhine işliyor. Dünyanın dört bir köşesinde yankılanan "Direnen halklar kazanacak!" sesi her geçen gün daha gür çıkıyor. Egemenlerin sömürü düzeni, saldırganlıkları ve ikiye bölme politikaları, dünyanın dört bir yanında daha birleşik ve daha güçlü mücadelelerle teşhir ediliyor.

2024 yılına dönüp baktığımızda Hindistan'daki çiftçi eylemlerinden Kolombiya'daki işçi grevlerine, ABD üniversitelerindeki Siyonizm karşıtı protestolardan Bangladeş'teki öğrenci hareketlerine, Yunanistan'dan Tunus'a, Endonezya'dan Kenya'ya kadar dünyanın dört bir yanında yükselen mücadelenin sesini duyuyoruz. Bu direniş hattının göndere çektiği ise anti emperyalist mücadelenin simgesi haline gelen Filistin direnişinin bayrağıdır.

ÇİFTÇİLER DİRENİŞTE!

Ocak ayından itibaren Avrupa'nın birçok kentinde on binlerce çiftçi sokaklara aktı. Almanya, Fransa, Yunanistan, Belçika-Hollanda sınırı, Bulgaristan, İspanya ve Çekya'da gerçekleşen eylemler, farklı taleplerle gündeme gelse de özünde hepsi emperyalist politikaların neden olduğu krizin maliyetini işçilere, emekçilere ve küçük ölçekli üreticilere yükleyen düzenin bir sonucu olarak ortaya çıktı. Eylemlerin kapsamı ve

büyüklüğü, emperyalistlerin savaş ve sömürü politikalarını sürdürmek için bulduğu "çözümlerin" aslında ne büyük bir çözümsüzlük yarattığını gözler önüne serdi. Fransa'da saman balyaları ile yolları kapatan, Brüksel'de traktörleriyle ana arterleri felç eden, Hindistan'da milyonlarca kişiyle sokaklara dökülen çiftçilerin direnişi, 2024'ün en dikkat çekici mücadelelerinden biri oldu.

Türkiye'de de çiftçilerin tüm yılı mücadeleyle geçti. Özellikle yaz aylarında yoğunlaşan eylemlerde ortak sorun, pazar için üretilen ürünlerin "pazarlanamaması" oldu. Ürünlerini düşük fiyata satmak zorunda kalan çiftçiler, ülkenin birçok yerinde traktörlerle eylemler düzenledi. 2023 yılında belli başlı bölgelerde yaşanan bu sorun, 2024 yılında neredeyse tüm bölgelerde ve tüm ürünlerde kendini gösterdi. Borçlu olarak girdikleri 2024 yılını, daha büyük bir borç yüküyle tamamladılar. Denizli'den Batman'a, Balıkesir'den Urfa'ya, Maraş'tan Çukurova'ya, Amasya'dan Konya'ya kadar her yerde çiftçiler tüccarların insafına terk edilen bu vahşi üretim düzenine karşı mücadelenin tek yol olduğunu bir kez daha gösterdiler.

Tüm dünyadaki çiftçi eylemleri gösteriyor ki çiftçiler, ancak kendi örgütlülükleri ile görünmez olmaktan kurtulabilir. Egemenleri sarsan bu dağınık ve parçalı görünen eylemler dahi çiftçilerin, birlik sağlandıklarında nasıl yıkıcı bir güç olabileceklerinin habercisidir.

İŞÇİLER GREVDE!

Kapitalizmin derinleşen krizi, işçileri ve emekçileri yoksulluğun ve hak gasplarının kısılcasına iterken sokaklarda ve meydanlarda adalet ve özgürlük arayışı yankılandı. Fransa'da kamu emekçilerinin iş bırakma eylemlerinden Peru'da madencilerin grevlerine, Güney Kore'de lojistik işçilerinin direnişinden Güney Afrika'da enerji sektöründeki işçi yürüyüşlerine kadar her kıtada mücadele bayrağı yükselmeye devam etti. Egemenler, bu büyüyen dalgayı bastırmaya çalışsa da işçi ve emekçiler, direnişi büyütmeğe devam etti.

Avrupa'dan Asya'ya yayılan grev dal-

garları, emperyalist politikaların dayattığı kemer sıkma programlarını hedef aldı. Almanya'da demiryolu işçilerinin grevleri, tüm ulaşımı durma noktasına getirirken Hindistan'da on milyonlarca işçinin katıldığı genel grev, küresel çapta yankı uyandırdı. Aynı zamanda, Güney Amerika'da yükselen emek odaklı halk hareketleri, Kolombiya ve Şili'de yüz binlerce insanı sokaklara döktü. Nijerya'da hayat pahalılığına karşı devam eden "We Are Hungry (Açız)" eylemleri, Kolombiya'daki barınma mücadelesi, Kenya'da süren "Köle olmayacağız" eylemleri ve daha birçok hareket... Bu hareketler, sadece ekonomik taleplerle sınırlı kalmayarak adalet, eşitlik ve bağımsızlık hedefleriyle birleşik bir halk direnişi çizgisi oluşturdu. Filistin bayrağı ise tüm dünyada işçi hareketlerinin sahiplendiği ortak sembol haline geldi.

2024 yılında gerçekleşen eylemler bir kez daha gösterdi ki işçi sınıfı, kapitalizmin sürdürülemezliğini teşhir ederken tamamen haklı ve ikna edici, dolayısıyla kendi kaderini eline alabilecek tek güçtür. Bangladeş'te tekstil işçilerinin grevleri, Endonezya'da sendikaların öncülüğünde yapılan kitlesel yürüyüşler ve Türkiye'nin dört bir yanında grev halaylarının yankılanan sesi, bu hakikatleri doğrular niteliktedir. İşçiler, köylüler ve ezilen halklar, sermayenin ve onunla iş birliğindeki çağ dışı düzenlerin karşısında yalnızca direnişle değil, örgütlülükleriyle kazanacaklarının bilincine ulaşıyor. Tüm bu eylemler, yeni bir dünyanın mümkün olduğuna dair umudu büyütüyor.

Türkiye'de ocak ayında metal işçilerinin, şubat ayında enerji sektöründe çalışan işçilerin, mart ayında sağlık emekçileri özlük haklarının iyileştirilmesi ve sağlık sistemindeki çöküşe karşı bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirerek tüm yurttan destek buldu. Polonez işçilerinin direnişi ile de öne çıkan özellikle gıda sektöründeki işçilerin örgütlenme ve toplu iş sözleşmesi mücadeleleri, yıl boyunca yoğunlaştı; sendikalı oldukları için işten atılan işçilerin fabrika önlerindeki direnişleri yüzlerce günün aşarak sürdü. Yaz aylarında ise inşaat

ve turizm sektöründeki işçilerin eylemleri dikkat çekti. İstanbul'da dev inşaat projelerinde çalışan işçiler, ücretlerinin ödenmemesi üzerine şantiyeleri işgal etti. Antalya ve Muğla'da otel çalışanları, uzun çalışma saatlerine ve düşük ücretlere karşı birleşerek grev kararı aldı. Aralık ayında tekstil işçileri, Adana, Antep ve İstanbul'da eşzamanlı olarak fabrikalarda üretimi durdurarak çalışma koşullarının iyileştirilmesi için mücadeleye katıldı.

GENÇLİK AYAKTA!

2024 yılında dünyanın her yerinde halklara karşı süren hak gaspı, talan ve sömürüye karşı öğrencilerin ve gençlerin örgütleyicisi olduğu protestolar da öne çıktı. ABD'de öğrenciler, artan öğrenim ücretlerine ve borç krizine karşı kampüsleri işgal ederken Hindistan'da gençlik hareketi işsizlik ve eğitimin özelleştirilmesine karşı kitlesel protestolar düzenledi. Avrupa'da

iklim krizi mücadelesinin öncüsü olan gençler, hükümetlerin yetersiz politikalarını protesto etmek için yolları ve kamu binalarını bloke etti. Özellikle İspanya ve İtalya'da hem eğitim sistemindeki adaletsizliklere hem de işsizliğin pençesine karşı birleşik bir mücadele hattı ördü.

Bangladeş'te öğrencilerin "Kota Reformu Hareketi" olarak başlattığı eylemler şiddetli biçimde haftalarca sürdü. Yüzlerce kişinin hayatını kaybettiği, yüzlercesinin gözaltına alınıp tutuklandığı veya kaybedildiği eylemler büyüyerek geniş kitlelerle buluştu ve Awami Birliği'ne karşı bir harekete dönüştü. Hindistan'da da ilerici ve demokratik gençlik örgütleri Bangladeşli öğrencilerle dayanışma için sokakları doldurdu.

aynı zamanda toplumun genelindeki adalet ve özgürlük taleplerini de savunarak Filistin ile dayanışma eylemlerinden kadın hakları ve işçi grevlerine kadar çeşitli mücadele alanlarında yer aldı.

YAŞASIN ÖĞRENCİ İNTİFADASI!

2024 Nisan ayından itibaren dünya genelinde, ABD'den Avustralya'ya, İngiltere'den Fransa'ya öğrenciler ve akademisyenler, Batı destekli İsrail'in kuşatma altındaki Gazze Şeridi'nde 2,3 milyon Filistinliye karşı yürüttüğü soykırıma ve bu soykırıma kurumların suç ortaklığına odaklanan küresel, sınırlar ve kültürler ötesi bir seferberlik başlattı.

Başlangıçta Columbia Üniversitesi öğrencileri, özellikle Gazze'de devam eden soykırımla karşı karşıya olan Filistin halkıyla dayanışma içinde olmak için kampüs alanında bir direniş kampı kurdular. Kısa sürede bu direniş kampları ABD'deki diğer üniversiteler ve kolejlerde, ayrıca Kanada, Birleşik Krallık ve Avrupa'da da yayılmaya başladı.

Bu eylemler Filistin'le dayanışma bağlamında eşi görülmemiş bir yankı uyandırdı. Soykırıma, Siyonizm'e ve emperyalizme karşı örgütlenen seferberlik neredeyse bütün ülkelerde hükümetlerin zorbalığıyla karşı karşıya kaldı. Binlerce öğrenci ve öğretim üyesi yaralandı, tutuklandı ve eğitim kurumlarından uzaklaştırıldı.

Hükümetler ya doğrudan suç ortağı ya da iş birlikçi oldukları için İsrail'in gerçekleştirdiği soykırımı durdurmak için gerekli adımları atmazken öğrenciler tüm dünyaya bu suç ortaklığını durdurmanın gerekliliğini haykırarak kendi kurumlarının suç ortaklığına karşı etkili ve stratejik taleplerle bir araya geldiler. Filistinliler ya da dünyanın herhangi bir yerindeki ezilen topluluk olsun fark etmeksizin oluşan bu birlikler sınırsız vahşeti, cezasızlığı, faşist saldırıları ve baskıyı reddeden yeni bir kuşağın acil bir meydan okuma ve kararlılık dalgasıdır ve yükselmektedir.

KADINLAR SOKAKTA!

İran'dan Arjantin'e, İtalya'dan Türkiye'ye kadar milyonlarca kadın, toplumsal cinsiyet eşitsizliğine, kadına yönelik şiddete, ekonomik sömürüye ve erkek egemen sisteme karşı sokaklarda birleşti. İran'da "Jin, Jiyan, Azadi" sloganlarıyla devam eden kadın direnişi, yalnızca bölgede değil, dünya çapında bir özgürlük ve eşitlik mücadelesinin sembolü haline

geldi. Güney Amerika'da Arjantinli kadınlar, kürtaj hakkını genişleten yasanın korunması ve derinleşen ekonomik krizden en çok etkilenen kesim olan kadın işçilerin haklarının iyileştirilmesi için kitlesel yürüyüşler düzenledi. Hindistan'da kadın bir doktorun tecavüze uğrayıp katledilmesinin ardından tüm ülkeyi saran ve dünyada yankılanan eylemler yapıldı.

Tüm dünyada kadınlar, emeklerinin değersizleştirilmesine karşı mücadeleyi büyüttüler. Bangladeş'te tekstil işçisi kadınlar, düşük ücretlere karşı fabrika önünde barikat kurarak direnirken, Polonez işçisi kadınlar emek mücadelesinin ön saflarında aylardır direniyor. İkbal Uzuner ve Ayşenur Halil'in katledilmesi üzerine binlerce kadın kampüsleri, sokakları doldurarak öfkesini isyana dönüştürdü.

YAŞASIN KÜRESEL İNTİFADA!

2024 yılı, Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesi ile dayanışmanın dünyanın dört bir yanında güçlü bir şekilde yankılandığı bir yıl oldu. "Yaşasın Küresel İntifada" sloganı, direnişin ve dayanışmanın ortak sesi haline gelerek Filistin direnişinin ne denli meşru olduğunu bir kez daha gösterdi. ABD ve Avrupa'nın büyük şehirlerinde düzenlenen protestolar, İsrail'in işgal, soykırım, sömürü ve apartheid politikalarına karşı geniş çaplı boykot ve protesto kampanyalarıyla birleşti. Özellikle New York, Londra ve Berlin gibi merkezlerde öğrenciler, işçiler ve aktivistlerden oluşan kalabalık kitleler Siyonist İsrail devletini destekleyen şirketlere karşı boykot çağrılarını yükseltti. Hindistan'dan Güney Afrika'ya, Yunanistan'dan ve Güney Amerika'ya, İrlanda'dan Türkiye'ye düzenlenen tüm dayanışma yürüyüşleri ise anti emperyalist mücadeleyle Filistin özgürlük mücadelesini birleştiren küresel hattın güçlenmesini sağladı. Filistin direnişi ile dayanışma açık bir mücadeleye konu oldu ve dünya halklarının anti emperyalist mücadelesinin bayrağına dönüştü. İsrail'in savaş ve sömürü politikaları ile birlikte tüm emperyalistler ve yerli iş birlikçilerini teşhir eden bu eylemler, yalnızca dayanışma değil, aynı zamanda küresel bir intifadanın parçası oldu.

ULUSAL MÜCADELELERE SALDIRILARA KARŞI DAHA FAZLA DİRENİŞ!

Latin Amerika'da Mapuche halkı, topraklarına yönelik işgale ve devlet şiddetine karşı büyük çaplı eylemler gerçekleştirirken Afrika'da Batı Sahra

halkının bağımsızlık mücadelesi yeni bir boyut kazandı. Asya'da ise Keşmir halkı Hindistan devletinin baskıcı politikalarına karşı sokakları doldururken bu eylemler, ulusal bağımsızlık mücadelesinin yalnızca bir özgürlük arayışı olmadığını, aynı zamanda emperyalizme ve sömürüye karşı bir direniş hattı oluşturduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Hindistan'da Adivasilerin (yerli halk) şanlı direnişi Maoistlerin öncülüğünde tüm dünyaya ders oluyor. Gerici Hint devleti Maoistlerin etkili olduğu bölgeleri onlardan "arındırmak" amacıyla yıl boyunca Adivasileri katletti. Maoistlerin halk desteğini azaltmayı, Adivasilerin yaşam alanlarındaki madenlerden yüksek kâr sağlamak için bölgeyi insansızlaştırmayı amaçlayan Hint devleti onlarca Maoist gerillayı da katletti. Hindistanlı Maoist lider K. Murali (Ajith) bu yıl Türkiye'de düzenlenen Uluslararası Maoizm Sempozyumu'nda bu saldırıların Maoistleri de Adivasileri de neden bitiremediğini şu sözlerle anlattı: *"Bu durum karşısında, en acımasız baskılara rağmen, Orta Hindistan'da devrim ateşi yanıyor, halka umut ve coşku veriyor. Bu mücadelenin gücü, Hindistan halkının en alt kesimi olan Adivasiler arasındaki köklerinden ve dünyanın en ileri ideolojisinin rehberliğinden gelmektedir."* İşte bu yüzden bir kez daha: Yaşasın Maoizm!

Türkiye'de ise Kürt ulusuna yönelik saldırılar, kayıym atamaları ve artan baskılar karşısında kitlesel direnişler yıl boyunca devam etti. Özellikle Amed, Dersim, Van ve Mardin gibi şehirlerde halk, belediyelerine atanan kayyımları protesto etmek için meydanları doldurdu, sokaklar isyanın ateşi ile aydınlatıldı. "İrademe Dokunma" sloganıyla düzenlenen yürüyüşler, mitingler ve eylemler birçok şehre yayılarak büyüdü. TC'nin Kürt ulusuna yönelik saldırıları ülke sınırlarıyla sınırlı kalmadı. Irak ve Suriye Kürdistanı'nı, özellikle Rojava'yı hedef alan saldırılarıyla yüzlerce kişiyi katletti. Yine geçen yıl olduğu gibi bu yıl da kimyasal silahlarla gerilla alanlarını hedef aldı.

Emperyalizm ve iş birlikçilerinin korkusu olan anti emperyalist mücadele yükseliyor. Tüm dünya halklarının kendi ülkelerinde geliştireceği anti emperyalist mücadeleyi örgütlemek bugün en acil görevimizdir. Devrim mücadelemizi her cephede geliştirme sorumluluğu ile yeni yılı karşıyoruz.

İsyan ateşlerinin tüm dünyayı saracağı yeni bir yıl için mücadelede ısrar, ısrar, ısrar!

Aralık ayının son günlerinde, Sırbistan'ın Novi Sad kentindeki tren istasyonunda 15 kişinin ölümüne neden olan kazanın ardından hükümete karşı öğrencilerin başlattığı eyleme on binlerce kişi katıldı. Öğrencilerin çağrısı üzerine çiftçiler, işçi-emekçiler, sanatçılar meydana toplandı.

Dünya çapında anti emperyalist bir çizgide birleşen gençler, emperyalist politikaların karşısında bir direniş odağı oluşturdu. Sadece kendi haklarını değil,

Karanlık Büyük, Mücadel

2024 yılının son çeyreği ezilen halklara yönelik emperyalizmin açıkça saldırgan mesajlarıyla geçti. Suriye’de yaşananlar, önümüzdeki dönemin halklar lehine değil gericilik ve emperyalizm lehine sonuçlar içerdiğine dair çok “gerçekçi”, sarsıcı “veriler” sundu. Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) adlı gerici ve iş birlikçi bir yapı hiç beklenmedik bir biçimde, üstelik kendinden emin bir şekilde Halep’i, Hama’yı ve Suriye’nin başkenti Şam’ı ele geçirdi. Bu süreçte neredeyse hiçbir direnişle karşılaşmaması HTŞ’nin gücünü ve niteliğini bilenler için hiç kuşkusuz şaşırtıcı bir olaydı. Fakat şaşırtıcı olmasının ötesinde bu olay özellikle anti emperyalist mücadelenin yanında yer alanlar için önemli bir hayal kırıklığıydı. Direnişe dair umudun büyüdüğü ve yayıldığı koşullarda bu hayal kırıklığının anlamı elbette küçümsenemez. 2024’ün son çeyreğinde yaşanan bu olay halklara ve bundan ötürü bize 2025 için de daha ilerisi için de güçlü bir mesaj olarak değerlendirilmelidir.

SURİYE’DE GERİCİLİĞİN BİR GELECEĞİ YOK

İnsanlık tarihinin belirleyenin belli koşullar içinde hareket eden halk kitleleri olduğu gerçeğini unutturmayı da içeren bu olay hakkında sağlam bir tutum içinde olmamız gerekiyor. Başlarken özellikle dikkat çekmemiz gereken ilk gerçeklik şudur: Suriye’de HTŞ’nin “muzaffer” olması aslında ne büyük bir olaydır ne de HTŞ’nin lideri bu zaferin mimarıdır. Suriye’de ABD, İngiltere, Rusya ve bunlarla iş birliği halindeki gerici bölge devletleri bir uzlaşıyla bu sonuca karar verdiler. Elbette bu, çatışmasız bir uzlaşı ve sonuç olmamıştır. Bu sonuç Rusya ve özellikle de İran için de bir gerilemedir, bölgesel ödünler içermektedir. Buna karşın daha bütünlüklü ve uzun vadeli bakıldığında her ikisi de varlıklarını ve güçlerini tahkim edecek olanağa ve fırsatlara sahip durumdalar. Emperyalizm ve gericiliğin kendi içindeki çatışmalardan doğan şimdiki Suriye’nin istikrarlı bir geleceğe yol almayacağını, bu devletlerin bu istikrarsızlıkta rol almaya devam edeceklerini öngörebiliriz.

Suriye’deki iktidar değişiminde belirleyici olanların emperyalistler olduğunu gerçeğine özel olarak dikkat çekmemizin temel nedeni Suriye’de 2011’de başlayan “devrim sürecinin” yeni bir evreye taşınmış olduğuna da dikkat çekmektir. Bu süreç uzunca bir süredir kesintiye uğramış durumda. Bu kesintide “vekalet savaşının” iktidar mücadelesine baskın çıkmasının belirleyici bir payı var. Baş-

langıçta doğrudan iktidarı hedefleyen ve kitleselleşme eğilimindeki eylemlerin güçlü bir örgütlülüğe dönüşmemesi ve kendiliğinden gerçekleşip bütüncül bir strateji ile buluşamaması bugünkü sonucun oluşmasında temel problem olarak değerlendirilmelidir. Şu açıktır ki eğer böylesi dönemlerde halk hareketliliği iktidar mücadelesine hazırlıklı değilse kesinti ve gericiliğe teslimiyet kaçınılmazdır. Bugün HTŞ gericiliğinde somutlaşan teslimiyeti halkın iktidar için mücadele konusunda örgütsüz ve önderliksiz olmasıyla açıklamalıyız. Bunun bir ders olarak kayıtlara geçmesi önümüzdeki dönem için gereklidir.

HTŞ gericiliğinden söz etmişken onun cihatçı özelliğini de konu etmek yerinde olacaktır. Selefî cihatçı bir akım olarak tanımlanan HTŞ’nin tamamen gerici bir karakter taşıdığından kimsenin şüphesi olmamalıdır. Ne kadar yeni bir imaj kazandırılmak istenirse istensin HTŞ ve onun lideri Colani selefî cihatçı akımın bir tezahürü olarak anılacaktır. Bununla birlikte bu iş birlikçi yapının iktidar olmakla birlikte cihatçı olmaktan uzaklaşmış olduğunu söylemeliyiz. Elbette bunun tersine dönme olasılığı vardır, burada belirleyici öge iktidarda olmaktır. Cihatçı akımlar, cihatçı olmakla emperyalizme ve iş birlikçi yapılara rağmen bir hedef güderler. Bu onların anti emperyalist olmalarından, uzlaşmaz olmalarından kaynaklanan bir özellik değildir. Bu, cihadın, İslam dini tarafından belirlendiği iddia edilen bir hedef olarak “günümüze ve gerçekliğe aykırı” yapısından ötürüdür. Gerçekliğe rağmen olması cihatçı akımın baştan ölü bir akım oluşuna işaret eder. Bu akımın her somut hali yok olmak üzere gerçekleşir. Bunlar ya yok olurlar ya da iş birliği neticesinde başkalaşırlar, cihat hareketin amacı olmaktan çıkar. Yok olmazlarsa eğer nihayet iş birlikçi bir yapıya evrilirler. Dolayısıyla HTŞ için de “iktidarı devralmasıyla” birlikte cihat hedefinin ortadan kalkacağını söylemek mümkün. Elbette bu hareketin bütünü için ve kesin bir biçimde iddia edilemez. İktidarda olmak ve iktidardan nemalanmak bu noktada kıstastır. Bu sürecin dışına itilenler veya yeterince iktidaraşamayanların cihada yönelmeleri elbette olasıdır. Nedense bazıları onun bu cihat hedefinden “caymasını”, emperyalizmin iş birlikçisi olarak “iktidara yerleşmesini” gerici karakterden uzaklaşma, katliamcı tutumlardan ve zorbalıktan çekinme ile sonuçlanacağını düşünmekte ya da bizim bu görüşümüzü buradan hareketle eleştirmektedir. Oysa bu karakter ve tutumlar, bu zorbalık emperyalizmle

iş birliği yapanların temel özellikleridir. Katliamı cihat adına değil de faşizm adına yapmak hiçbirini “daha gerici veya ilerici” kılmaz. Aksine komünistler tüm gericiliğin nihayet emperyalizme hizmet etmekte olduğunu bilir ve emperyalizme karşı mücadeleyi tüm gericilikle mücadeleden ayrı tutmamak gerektiğini ısrarla unutturmaz ve ihmal etmezler.

FİLİSTİN EMPERYALİZMİ YAKMAYA DEVAM EDİYOR

Suriye’de Beşar Esad sonrasında iktidar daha güçsüz ve istikrarsız durumdadır. Devrim hareketinin bu ülkede zayıf olması uzun bir süre devam edecek iç kargaşanın, parçalanmanın halklar aleyhine sonuçlar üretmesine sebep olacaktır. Burada yoğunlaşacağımız nokta söz konusu kargaşanın ve parçalanmanın kaynağının emperyalizm ve iş birlikçilik olduğu gerçekliğidir. Evet burada emperyalizm kısa vadeli amacına ulaştı: Orta Doğu’da geçen yüzyılda kurulan gerici dengeye dayanarak Akdeniz’de keşfedilen doğal gaz rezervlerinin kontrolünü sağlamak ve enerji yolları üzerinde egemenlik sağlamak. İsrail’in işgal ve yayılmacı hamlelerini de bu açıdan değerlendirmek açıklayıcı olacaktır. Gazze’nin insansızlaştırılması hedefiyle başlayan saldırıların olduğu nokta henüz ilk aşamasındadır. Bu sonucu değerlendirirken ABD’nin özellikle Çin’in ekonomik hamlelerine darbe indirmeyi amaçladığını, Akdeniz hattını kontrolünde tutmak istediğini temel bir neden olarak unutmamak gerekir. İran’ın bölgeden uzaklaştırılması ve İsrail’in Suriye’deki askerî altyapıyı imha saldırılarını da buradan hareketle açıklayabiliriz. Suriye her bakımdan zayıf düşürülmüş, parçalanmış bir haldeyse bugün ABD’nin, İngiltere’nin hegemonik egemenliği için ciddi risklerin oluşmasından ötürüdür. Bu emperyalist güçler dünya ekonomisinde yaşanan derin borç krizinin yaratacağı dalgalanmalara bu yolla hazırlık yapmaktalar.

Dünya ekonomisindeki riskler her geçen gün ciddi kırılmaları gündeme getirmektedir. Almanya ve Fransa’da hükümetlerin düşmesiyle sonuçlanan siyasî krizlerin gerisinde iki ülkede de yaşanan ekono-

mik kriz belirleyicidir. Almanya’nın köklü şirketlerinin kapanan ya da kapanacak fabrikaları ve işten çıkarmalar bu yılın önemli gündemlerinden biriydi. Ekonomik durgunluk, yüksek enflasyon, Rusya-Ukrayna savaşı ile gündeme gelen enerji krizi Almanya’daki ekonomik dengelerin iyiden iyiye sarsıldığına işaret etmekte. En son, Maliye Bakanı’nın koalisyon hükümetine rağmen geliştirdiği söylenen ekonomi programının kamuoyuna yansmasıyla başlayan siyasî sarsıntı hükümetin düşmesiyle sonuçlandı. Fransa’da ise süreç

Cumhurbaşkanı Macron’un uygun bütçeyi hazırlayacak ve uygulayacak bir siyasî lider seçmemesiyle şekillendi. Macron’un genel seçimin sonuçlarını kale almayıp küçük bir partinin Cumhuriyetçi lideri Barnier’e hükümet için yetki vermesiyle

emiz Daha Büyük Olacak

başlayan kaos bu hükümetin güvenoyu alamamasıyla derinleşti. Açıktır ki Fransa da Almanya gibi ekonomik sorunlara çözüm bulamamakta. Kanada'da da maliye bakanının istifasıyla başlayan siyasî kriz henüz dinmiş değil. Başbakan Trudeau'nun istifasının beklendiği Kanada'da bu kaosu ABD'nin yeni başkanı Trump'ın bu ülkeden gelen mallara yüzde 25 oranında vergi getireceğini açıklamasıyla başladı ve derinleşti. Kanada ekonomisinin bu yüksek gümrük vergisi oranından ciddi derecede etkileneneği

layarak mali bakımdan iflasını duyurdu. Belediye Meclisinin başkanı John Cotton ve yardımcısı Sharon Thompson yerel yönetimlerin ülke genelinde ciddi mali zorluklar yaşadığını açıkladılar. Yüksek enflasyon, sosyal yardım talebindeki artışlar, ücretlerdeki dramatik düşüşler yerel yönetimlerin ekonomik bir felaketle karşı karşıya olduğunu gösteriyor.

Yaşadıkları ve açıkça ekonomik nedenlere dayanan krizlerine kısaca değindiğimiz bu ülkelere ABD'yi eklemek gerekir.

Trump'ın seçimi kazanmasından itibaren 20 Ocak 2025 tarihini beklemeye koyulan ABD şimdiden ciddi tartışmalara, kaosa gebe olduğunu gösterdi. Fed'in faiz kararıyla yaşanan sarsıntı, Trump'ın Kanada ve Meksika'yı doğrudan ilgilendiren gümrük vergisi açıklaması, NATO üyelerine yaptığı sert uyarı ve NATO'dan ayrılma tehdidi açık bir gerçeğe işaret ediyor: "süper devlet süper ekonomiye sahip değil"! Tartışılan şu anda çok daha güçlü olarak bu.

DÜNYA SAVAŞI OLASILIĞI GÜNDEMDE

Bu yıl için 3. Dünya Savaşı olasılığının çokça tartışıldığını hatırlatmamız gerekiyor. Dünya savaşı olasılığının dünya ekonomisi ile ilgili olduğuna daha önce birkaç kere değinmek gereğini duymuştuk. Özellikle Rusya'nın Ukrayna işgalinde temel sorununun bu olduğuna dikkat çekmiştik. Trump, açıklamalarıyla beraber önümüzdeki yılın temel konusunun bu olacağını gösterdi. Bu konunun Çin'in ekonomik büyümesine, yayılmasına karşı sıklıkla gündeme geleceğini öngörebiliriz. Daha şimdiden Tayvan, Panama Kanalı üzerinden Çin'e yönelik mesajlar gönderildiğine tanık olduk.

Dünya ekonomisindeki belirsizlikler, özellikle ABD borsalarda yaşanan düşüşler, Londra piyasasında yaşanan büyük para çıkışları önümüzdeki yıllarda sadece uluslararası "gerilim noktaları"nda değil emperyalist

ülkelerde de çeşitli çalkantıların gerçekleşeceğini gösteriyor. Bunun örneklerini 2024 yılında yaşadık. Bu ülkelerde şimdiye kadar güçlü ve sarsılmaz olduğu iddia edilen refah, demokrasi, istikrar bu yıl kısmen olduğu gibi önümüzdeki

yıl ve yıllarda çok daha tartışmalı hale gelecektir.

Çin'den Batı'ya kadar ciddi yaşanan çalkantılar 3. Dünya Savaşı gündeme getirmeye devam edecek.

Suriye'de Özelinde Yaşanan Genel Sorun 2024 yılında yer yer ve esas olarak kendiliğinden gelişen kitle eylemlerinin yukarıda genel olarak değindiğimiz ekonomik ve siyasî sorunlara kitlelerin tepkisi olarak yorumlanmalıdır. Bu da demektir ki önümüzdeki yıl ve yıllarda bu tür kitle eylemlerini daha sık ve yoğun göreceğiz. Özellikle Filistin ulusal davasına gösterilen sempati ve dayanışma ezilen halkların ve ulusların bağımsızlık mücadelesinin gelişmiş ülkelerde de bir karşılığı olduğunu göstermektedir. Bu özellik belirleyici derecede önemlidir. Her ne kadar gerilemiş de olsa, İsrail bir önceki kadar saldırıya uğramasa da Filistin ulusal sorununda ulusal direniş devam etmekte, Lübnan'da İsrail esas olarak başarısız durumda, Yemen'de Husiler'in Gazze ile dayanışmasında hiçbir gerileme yok... Buralardaki ulusal direnişlerin devam ediyor olması elbette önemli. Bununla birlikte şunu da eklemek gerekir ki ulusal bağımsızlık sorunu daha birçok ülke için geçerlidir ve yukarıda konu ettiğimiz genel kriz koşulları daha birçok yerde ulusal direnişlerin daha yoğun olarak gündeme geleceğini göstermektedir. Emperyalizm ve çeşitli bölgelerdeki gerici ve iş birlikçi devletler çok daha yoğun biçimde ulusal bağımsızlık sorununu büyütecektir. Hem sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak büyüyeceği hem de ezilen ulus ve halkların bağımsızlık eğiliminin gelişeceği yıllar bu yıl itibarıyla güçlenmiştir. Suriye'de yaşananlar bu olguya dair tüm verileri ortaya sermiştir

Putin'in Kürt ulusal sorunu hakkındaki açıklaması Suriye'deki son durumun aslında bir istikrar ve egemenlik içermediğini somutlaştırmıştır. Kürt ulusal sorununun, Suriye'deki karmaşanın temel unsurlarından biri olarak bir "çözüm tartışmasını" daha çok dayatacağını anlıyoruz. TC her ne kadar bu konuda söz sahibi olmak için "güçlü" adımlar atıyor olsa da bölgedeki genel durum ve emperyalist çıkarlar ona bu fırsatı vermeyecektir. Putin şimdiden bu olguya güçlü bir şekilde açıklık getirmiştir. Bu bize Mao Zedong'un altını çizdiği bir Marksist yasayı hatırlatmalıdır. Mao emperyalizmin kaybedene kadar saldıracığını, onun yasasının bu olduğunu söylemişti. Suriye'de buna tanık oluyoruz. Saldırdılar, fakat buradaki sorunları

çözmek gibi bir iradeleri yok. Tamamen gericilik demek olan emperyalizm ne Kürt ulusal sorununun çözümünde ne de Suriye'nin demokratikleşmesinde geçerli bir anlayışa sahiptir. İş birlikçi bir iktidar inşa etmek isteyen emperyalizm için Suriye'nin dinamikleri çok daha fazla parçalanmış ve dağılmış durumda. Bu parçalanmışlığı giderecek tek bir ve kaçınılmaz yol vardır. O da emperyalizme ve özelde Siyonizm'e karşı ulusal bağımsızlık iradesiyle girilecek yoldur.

DİRENİŞTEN ZAFERE BİR YOL

Bu yol Türkiye için de geçerlidir. Geçmişten kalan tüm sorunları çözümsüz halde bünyesinde taşıyan TC için önümüzdeki yıl çok açıktır ki zor bir yıl olacak. Daha bugünden bu zorluğu açık ortaya koyan olaylar yaşanmakta. Suriye'de "süreci belirleyen güçlerden biri" olarak anılan TC söz konusu sürecin çözülemeyen her türlü sorununun da parçası olmaktan kurtulamayacaktır. Başlarda değil ama sonradan Suriye'de iktidar değişimini yönettiğini iddia eden TC kendi ülkesindeki asgari ücret sorununda çamura saplanmış durumda...

Asgari ücret toplantıları başlarken genel yorumlar açıklanan enflasyon oranına yakın bir rakam üzerinde duruldu. Hatta asgari ücrete yapılacak zamdan daha önemli olanın enflasyonun yüksekliği olduğundan dem vuruldu. Buna rağmen asgari ücret yüzde 30 artırıldı. Bu artışa karşı ciddi bir öfkenin doğacağını, zaten yoksullukla boğuşan ücretlinin bu ekonominin geleceğinden hiçbir umudunun kalmamış olduğunu saptamak gerçeğe gözünü kapamaktan farkı yok. Olası bir "yüksek oranlı zam" için dahi hiçbir umut, sevinç taşımayan emekçiler beklenmedik derecede düşük bir zam oranıyla karşılaştıklarında hiç kuşkusuz öfkelenenlerdir. Üstelik yeni asgari ücretin, sendikalara rağmen, belirlenmiş toplantı yapılmadan açıklanması da dikkat çekici bir gelişmeye işaret ediyor. Sendika ağalarının da bu ücrete "evet" diyememesi iktidarın yönetim kapasitesinin daha da daraldığını göstermektedir. 2024 yılının son çeyreğinde tanık olduğumuz olaylar tüm gerici zorbaların daha yoğun bir saldırıyla hareket edeceklerini göstermektedir. Halkların direnişinin kaçınılmaz olduğunu defalarca deneyimledik. Direniş devam etmektedir. Ne var ki bu safha kurtuluş için bir ön safha olmaktan ibarettir. Kurtuluş için komünist iradenin tüm bu direnişlere ışık tutmak üzere parıldaması gerekmektedir. Mücadeleye sarılmak için çok daha güçlü nedenlerimiz ve gerçeklerimiz var...

değerlendirmeleri dünya ekonomisi için de yakın geleceğin sancılı geçeceğine işaret etmekte. İngiltere'de 1 milyon 120 bin insanın yaşadığı Birmingham'da belediye, 87 milyon sterlinlik açığı katabacak kaynağa sahip olmadığını açık-

KADIN ÇALIŞMALARINDAKİ YANLIŞ DÜŞÜNCELERLE MÜCADELE EDELİM-IX

Esas ve tali çalışma alanlarının saptanması hiç kuşkusuz şartlardan ve devrimin somut sorun ve görevlerinden ayrı değerlendirilemez. Komünist Kadın Hareketinin yaratılması ve yönetilmesi görevi için de tartışmanın buradan sürdürülmesi gerekir. Elbette bu tartışma için kadının kurtuluşunun esas görevlerden biri olarak kabul edilmiş, özel önemde bir çalışma alanı olarak saptanmış olması gerekir. Bunun devamında görevi omuzlayacakların kimler olduğu ve bu görevin nasıl omuzlanması gerektiği üzerinde durulabilir. Bu tartışmada Komünist Partisinin şartları açıktır ki belirleyici önemdedir. Bu nedenle değerlendirilmesi gereken ilk şey Komünist Partisi bakımından nesnel gerçekliğin ne olduğudur. Çünkü KP'nin gerçekliği verili koşullardan ayrı değerlendirilemez. Onun gerçekliği şudur: Az sayıda ve esas olarak deneyimsiz kadroyla büyük işleri başarıma sorumluluğu taşıyan, bununla beraber ve buna rağmen deneyimsizliği deneyime, bilgisizliği bilgiye, güçsüzlüğü güce dönüştürecek bilimsel yöntemin varlığı. Yapılması gereken çok iş vardır, bu işleri yapacak kadroların deneyimi ise sınırlı, niteliği zayıftır. Bununla birlikte çok fazla görev, çok fazla çalışma alanı vardır. İşte tam da bu ağır koşullarda stratejik hedeflere sıkı sıkıya bağlı bir berraklaşmaya, sadeleşmeye gitmek gerekir. Peki bunu nasıl yaparız? Berraklaştırmak fiktisel karışıklıkları gidermek, doğru ve yanlış fikirleri ortaya çıkarmaktır. Basitleştirme kolay olandan zor olana doğru bir yol izlemektir, sadeleştirmek ise çoklu görevler içinde stratejiye bağlı merkezî veya acil görevlerden yerel olana doğru hareket etmek demektir. İşte bunların tamamı esas ve tali ayrımını yapabilmek ile ilgilidir.

Kadın çalışmalarını ele alırken hâkim olan esas ve tali ayrımına bakacak olursak yukarıda sıraladığımız gerekçeler nedendir bilinmez genellikle kadın çalışmaları söz konusu olduğunda ortaya çıkar. Farklı farklı çalışma alanlarında faaliyet yürüten yoldaşlarımız hep bir ağızdan bu sebepleri öne sürerek kadın çalışması yürütmekteki yaklaşımlarını, isteksizliklerini ifade ederler. Dikkate

değer bir yön ise bunu, yani yukarıda sıraladığımız gerekçeleri dile getiren yoldaşların çoğunlukla kadın yoldaşların olmasıdır. Kadınlara bunu söyleten nedir diye sorgulamadan geçmemeliyiz. Bu durum kadın çalışmalarının esas olmadığından neredeyse sürekli hatırlatılmasından ileri geliyor olabilir. “Söyleyene değil söyletene bak” diye bir deyişi var halkımızın. Değiş tam olarak bu durumu açıklar.

Erkekler, erkek oldukları için ve “kadın çalışmalarını kadınlar yürütmelidir”, “kadın sorunu kadınların sorunudur” ve “esas özne kadındır” diye düşündüğü için zaten bu görevi esas görevi olarak görmezler. Komünist Kadın Hareketini (KKH) yaratma sorumluluğunun onların esas sorumluluğu olmadığını düşünürler. Kadınlar ise zaten başka alanlarda da önemli sorumluluklar üstlendikleri için kadın çalışması onların ek işi, yan işi, angarya gibi durumuna gelmektedir. Bu durumda KKH'yi yaratma sorumluluğu onların da esas sorumluluğu değildir. Her iki cins için de durum fiilen böyledir. Bu her iki cins için böyledir. Komünistler için durum böyle midir? Peki KKH'yi yaratma görevi esasta kimin görevidir? Herkesin KKH'yi yaratmanın dışında başka bir esası olduğuna göre kadın çalışması, KP'nin hiçbir temel biriminin ve insanının esası değildir, kimsenin böyle tanımlanmış bir görevi yoktur! Durum gerçekten böyle midir inceleyelim, sorgulayalım, çözümleyelim.

Ustalar bize şu özlü şeyleri söylemiştir bu konu hakkında:

“... Çünkü her ülkede en zor şeylerden biri kadınları harekete geçirmek olmuştur. Ancak emekçi kadınların büyük bir bölümü buna önemli ölçüde katılmadıkça sosyalist devrim olmaz.” (Lenin, Kadın Sorunu Üzerine, s. 40)

“Proletarya kadınların tam kurtuluşu için savaştan kendisini kesin kurtarmaz” (age, s. 60)

“Çünkü kamusal hizmette, miliste, politik yaşamda kadınlara yer vermeksizin, kadınları o köreltici ev ve mutfak atmosferinden çıkarmaksızın, hiçbir gerçek özgürlük güvenceye bağlanamaz,

sosyalizm şöyle dursun demokrasi bile kurulamaz...” (age, s.67)

Stalin İşçi ve Köylü Kadınlar 1. Kongresinin 5. yıl dönümünde bu kongrenin olağanüstü bir öneme sahip olduğunu vurguladıktan sonra şunları belirtmektedir: “Bazı kişiler bunda olağanüstü hiçbir şey olmadığını, partinin kadınlar da dahil kitlelerin politik eğitimi ile her zaman uğraştığını, partinin işçilerin ve köylülerin saflarından sağlam kadrolara sahip olur olmaz ciddi bir anlam taşımayacağını düşünebilirler. Bu düşünce tarzı tamamen yanlıştır. Şimdi iktidar işçilerin ve köylülerin eline geçtiği için emekçi kadınların politik eğitimi birincil öneme sahiptir. (age, s.76)

“İnsanlık tarihinde, ezilenlerin hiçbir büyük hareketi, emekçi kadınların katılımı olmadan yürümemiştir. Ezilenlerin arasında en ezilen olan emekçi kadınlar, özgürlük eyleminin büyük yolunun kenarında kalmadılar ve kalamazlardı. Kölelerin kurtuluş hareketi, bilindiği gibi yüzlerce ve binlerce büyük kadın şehit ve kahramanı yaratmıştır. Serflerin özgürlüğü için savaşanların oluşturduğu sıralarda on binlerce emekçi kadın vardı. Ezilen kitlelerin kurtuluş hareketinin en güçlüsü olan işçi sınıfının devrimci hareketinin, bayrağı altında milyonlarca emekçi kadını toplaması şaşılacak bir şey değildir.” (age, s.79)

ÖZERK KADIN ÖRGÜTLENMESİ HAKKINDA

Ve bu konunun daha iyi anlaşılması için Clara yoldaştan şu alıntıyı yapalım:

“Konferans bu sorunların ortaya konması ve kararlar alınması sırasında en üst bir temel ilke tarafından yönlendirilmiştir. Özel bir komünist kadınlar örgütü yoktur. Yalnızca tek bir hareket, komünist kadınların komünist partiler içinde komünist erkeklerle birlikte tek bir örgütü vardır. Komünist erkeklerin hedef ve görevleri bizim de hedef ve görevlerimizdir. Devrimci güçleri herhangi bir biçimde bölebilecek ve proletaryanın siyasî iktidarı ele geçirmesi ve komünist toplumu inşaaya ilişkin bugünkü büyük hedeflerinden saptıracak özel bağlılıklar, kendi kendine içten kaynaklılar

yok. Komünist Kadınlar Hareketi hem kadınların hem de erkeklerin, en geniş kadın kitlelerini proletaryanın devrimci sınıf savaşımı için, kapitalizme boyun eğdirme savaşımı için ve komünist inşaa için komünist partisi içinde güçlerin, planlı bir organizasyondan başka bir anlama gelmez.”

Clara şöyle devam eder:

“Fakat yoldaşlar, organizasyon ve çalışmanın birlikteliği konusundaki bu temel ilke eski sosyal demokrat partiler tarafından da benimsenmiştir. Fakat bu temel ilkeyi onlar öyle bir dar görüşlülükle, öyle bir küçük burjuva hesapçılıkla, eşitlik ilkesini öyle mekanik bir biçimde uyarlayarak uyguladılar ki, bu temel ilke hiç de kadınların güçlerinin devrimin hizmetinde, zincirlerinden kurtulması ve en güçlü biçimde etkin olması anlamına gelmedi”

Ustaların bahsini ettiği, defalarca ve defalarca kere vurguladıkları gibi milyonlarca, on milyonlarca işçi ve emekçi kadının katılmadığı bir devrim olamaz, kadınların kurtuluşunu örgütlemeyen, kadınları sınıfın kurtuluşu yolunda örgütleyip harekete geçirmeyen hiçbir devrimci hareket başarıya ulaşamaz, zafer kazanamaz. Devrim erkek işçi ve emekçilerin, erkek proleterlerin eylemi değildir. O, milyonlarca ve milyonlarca kadın ve erkek işçi ve emekçinin ortak devrimci savaşımıdır.

devam edecek...

STATÜ TARTIŞMALARI BİR ÇIKMAZDIR SÖMÜRGE VE İLHAK KOŞULLARININ YENİDEN BİÇİMLENDİRİLMESİDİR

HTS liderliğindeki çetelerin Batılı emperyalistlerin, İsrail'in ve TC'nin desteğiyle yönetimi devralmasından sonra Suriye'nin akıbeti tartışılmaya devam ediyor. Gerici bölge devletleri küçülen pastadan pay kapma yarışını sürdürüyor. Her gün her biri emperyalistlere “en kullanışlı uşak benim” diye haykırmaktadır.

Kürt Ulusal Hareketinin (KUHH) tasfiyesini hedefleyen pozisyonunu koruyan TC Rojava'ya yönelik askerî saldırılarını sürdürmektedir. SMO ile SDG arasında ABD'nin arabuluculuğunda gerçekleşen ateşkes görüşmeleri (Askerî Meclis savaşılarının ve Minbic'de mahsur kalan sivillerin Rojava'ya nakledilmesi, Süleyman Şah Türbesi'nin eski yerine taşınması gündemli bir anlaşma) TC'nin tutumu nedeniyle pratikleşmedi ve Rojava'ya dönük saldırganlık bugüne değin sürdü. Minbic ve Kobanê'de yoğunlaşan saldırılarda çok sayıda sivil katledildi. SDG'nin kontrolündeki Tışrîn Barajı'nda da kriz sürmektedir. En son burada gerçekleşen SİHA bombardımanında Nazım Daştan ve Cihan Bilgin isimli iki yurtsever gazeteci yaşamını yitirdi.

Bu gelişmelerde şaşırılacak bir şey olmadığı açıktır, zira TC'nin emperyalistlerden talebi YPG'nin silahsızlandırılması ve Rojava'da Kürtlerin savunmasız bırakılmasıdır. Batılı emperyalistler Rojava'ya dönük bu saldırılara, TC'nin ulusal güvenlik sorununa dikkat çekmekle birlikte onay vermediler. ABD'nin YPG hakkındaki “İŞİD'e karşı mücadelede önemli ortak” vurgusu bu bakımdan önemliydi. SDG komutanı Mazlum Abdi ise Kobanê'de silahlardan arındırılmış, ABD gözetiminde bir bölge kurulması önerisine hazır olduklarını bildirdi. ABD denge siyaseti izlemeye devam etmektedir. M. Abdi'nin ödün niteliğindeki “silahlardan arındırılmış bölge” önerisini gündeme getirmesi de ABD'nin izlediği denge siyasetinin bir sonucudur.

STATÜ TARTIŞMALARININ GÖSTERDİKLERİ

Colani Efrinli Kürtler için bir mesaj yayımlayarak Kürtlerin Suriye'nin esas unsuru olduğunu ve Dürziler ve Hristiyanlarla da ilişkiler kuracaklarını vurguladı. Yine

aynı açıklamada “PKK ile Kürtler arasında fark var.” dedi. Rojava'daki de facto yönetimin statü kazanması kapsamında yürütülen tartışmalara dair HTŞ'nin tutumu nihayet açıklık kazanmıştır. HTŞ komutanlarından Ebu Kasra, AFP'ye verdiği bir röportajda silahlı kanatlarını dağıtıp orduya bağlayacaklarını ifade etti. Aynı zamanda Kürt bölgelerinin de bu karar doğrultusunda “entegre” edileceğini belirtti. Devamında, Rojava Kürtlerinin statü istemini ülkenin bölünmez bütünlüğüne vurgu yaparak reddettiklerini açıkça ortaya koydu: “Kürt halkı Suriye halkının bileşenlerinden biridir. Suriye bölünmeyecek ve federal bir varlık olmayacak.” Benzer argümanlar Hakan Fidan tarafından da dile getirildi: “Farklı etnik ve dinî grupların yönetim içerisinde olduğu bir Suriye'yi arzu ediyoruz.”

HTŞ'nin Suriye'nin toprak bütünlüğü söylemi üzerinden geliştirdiği statü karşıtı politikalar TC faşizminin bölgesel çıkarlarıyla uyumludur. Zira TC, Rojava'daki olası bir kazanımının önüne geçmek için 13 yıllık iç savaş boyunca bölgeye yönelik çeşitli saldırılarda bulunarak Kürt ulusal kazanımlarını hedef almıştır. Kartlar yeniden karılırken TC faşizmi ABD'den YPG'nin silahsızlandırılmasını talep etmiştir. HTŞ'nin “entegre” politikasının bu taleple tam bir uyumluluk içindedir, dolayısıyla TC'nin cihatçı çetelere destek vermediği yönündeki söylemler boşa çıkmıştır.

Trump'ın, ABD'nin Suriye'deki gelişmelere müdahil olmayacağı yönündeki söylemlerini Kürt ulusal sorunu ile bölgesel dizayn bağlamında ele almak gerekir. Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalistlerin denge siyaseti izlediğini vurguladık. Bunun nedeni Batılı emperyalistlerin hegemonik çıkarlar uğruna bölgedeki birbirine düşman güçleri kullanmalarıdır. Batılı emperyalistlerin “karıştır, barıştır” politikası Rus emperyalizmine ve Çin sosyal emperyalizmine karşı Orta Doğu'daki konumlanışını tahkim eden bir noktada durmaktadır. Keza Filistin ve Lübnan ulusal direnişlerini kuzeyden markajarak baskılamayı içeren Halep çıkarılması ve Esad rejiminin devrilmesi bu temel amaca hizmet etmiştir. Batılı emperyalistler tarafsızlık rolüne so-

yunarak dengeyi korumak için tüm taraflara meşruluk payesi atfetmekte ve şimdilik Rojava'ya yönelik saldırıları onaylamamakla birlikte Kürt ulusal kazanımlarına ve Kürtlerin statü taleplerine yönelen politikalar karşısında sessizliğini korumaktadır. Dolayısıyla Rojava'nın de facto yönetimden tanınmış statü devrine geçişinin bir hayli çetrefilli geçeceğini söylemek mümkün. HTŞ'nin statü tartışmalarındaki mevcut tutumu devam edecektir. Bu süreçte ABD'nin izleyeceği politikalar belirleyici olacaktır ve HTŞ'nin Rojava'daki de facto yönetimi tanınması için baskı mekanizmasının işletilmesi olasılık dahilindedir. Zira ABD'nin Suriye'deki İŞİD hedeflerini bombalaması HTŞ'ye “haddini bil” ikazı niteliğindedir. Bununla birlikte ABD Senatosu'nda kabul edilen savunma harcamalarına dair politikalarını belirlediği 895 milyar dolarlık Ulusal Savunma Yetkilendirme Yasa Tasarısı (NDAA) kapsamında bütçeden 529 milyon 699 bin dolar Peşmerge güçlerine, Irak ordusuna ve SDG'ye tahsis edilecek. Bu bağlamda ABD'nin Kürt güçleriyle kurduğu askerî ilişkileri Senatonun açıkça belirttiği gibi “Çin'in artan gücüne karşı koymak” amacıyla güçlendireceği açıktır. Dolayısıyla faşist TC'nin, YPG'nin silahsızlandırılması talebinin olanaksız olduğunu söyleyebiliriz.

Öte yandan Fransa-ABD heyeti “Kürt-Kürt diyalogu” için Rojava'da PYNK ve ENKS ile yakın temas halindedir. Batılı emperyalistlerin Kürt taraflarla gerçekleştirdiği bu temaslar Şam ile müzakereyi içeriyor. Keza Barzaniler ABD, İngiltere, Almanya ve Bahreyn gibi ülkelerle son günlerde diplomatik görüşmelere ağırlık vermiş durumda. Dolayısıyla müzakere görüşmelerinde KDP'nin etkin bir rol oynayacağını iddia etmek abartı olmayacaktır. Nitekim Barzani'nin “Sayın Ahmed Şera'nın, Suriye'de Kürt halkı hakkında verdiği demeci gördüm. Kürt halkını Suriye'nin geleceğiyle bağlantılı bir parça ve kardeş olarak tanımladı. Bu perspektifi hem Kürtler hem de Suriye'nin geleceği adına memnuniyet verici ve olumlu karşılıyoruz.” açıklaması statü tartışmalarında özneleşme amacı taşıdığını gösterir. Ne var ki HTŞ'nin statü tanımaz açıklamaları neredeyse bölgedeki tüm Kürt taraflarca “tarihî bir fırsat” olarak

ele alınmakta ve ironik bir gaflete düşülmektedir!

Açıkça belirtmeliyiz ki egemenler cephesinden tanınması beklenen “statü”-nün içeriği sömürgeyi ve ilhakı ortadan kaldırmayacaktır. Aksine, Kürtleri bir başka biçimde emperyalizme ve gerici devletlere bağımlı kılacaktır. Kürt ulusunun özgürleşmesi bağımsızlık mücadelesinin anti emperyalist, anti faşist, şimdi de anti Siyonist içeriğine bağlıdır. ABD'nin ya da İsrail'in, hakeza HTŞ'nin demokrasi ve çoğulculuk ile ilgili süslü lafları Kürtlerin eşit yurttaşlığının veya özgürleşme yolundaki statüsünün tanınması şöyle dursun, atılacak her adımda kendi bölgesel çıkarlarına hizmet etmektedir.

İSRAİL SAHNEDE!

İsrail'in bir süredir Kürtlerle ilişkiler kurmayı içeren söylemlere sarıldığı bilinmektedir. Buna istinaden İsrail basınında “Kürtler, dünyanın en büyük devletsiz halkı”, “Tüm dünya kaçarken Kürtler İŞİD'e karşı savaştı”, “İsrail, Kürtlere istihbarat, siber savaş ve savunma teknolojisi yardımı yapabilir” gibi söylemler ağırlık kazanmış durumda. Netanyahu İran'ı hedef gösterirken Mahsa Amini göndermesiyle Kürtlere oynamıştır. İsrail'in Kürtlerle yakınlaşma politikası şimdiden Kürtler içerisindeki bir kesimi etkisi altına almış durumdadır. Önümüzdeki günlerde Kürt güçleriyle İsrail arasında temasların gerçekleşmesi olasıdır. Burada çıkarların anlık olarak ortaklaşması ile emperyalizmin ve Siyonizm'in ezilen halklara düşman niteliği arasındaki çelişkiye dikkat etmek gerekir.

Yerel kaynaklar, Halep'te çok sayıda Kürt'ün bu süreçte kaybolduğunu ya da HTŞ tarafından katledildiğini bildirmektedir. Yine Lazkiye ve Tartus'ta Aleviler çetelerin zulmüne maruz kalmakta, ev ve iş yerleri yağmalanmaktadır. Bunlar bu süreçte esas olarak gizlenmiştir. Bu gündemin önemine dikkat çekilmelidir. Samandağ'da çete zulmüne ve katliamlara karşı başlatılan kampanyaya destek vermek, bu kampanyayı büyütmek tüm ilerici-devrimci kesimlerin görevidir.

İNGİLİZ EMPERYALİZMİNİN PASİFİK'TEN ORTA DOĞU'YA VE DOĞU AVRUPA'YA PASTASINI BÜYÜTME ÇABASI!

İngiliz emperyalizmi son 6-7 yıllık süreçte özellikle Brexit, Ukrayna-Rusya savaşı, Orta Doğu'daki gerici dengenin yeniden kurulması ve bilhassa Suriye'de BAAS rejiminin yıkılmasında "gizli özne" olarak tartışmaların merkezinde yer aldı. İngiltere, kapitalizmin serbest rekabete dayanan sömürgeci siyasetinin ve kapitalizmin emperyalist sömürgeciliğe evrilmesi sürecinin ilk on yıllarında belirleyici güç olarak tanımlanır. Yani yaklaşık 150 yıl boyunca kapitalist-emperyalist sistemin ve sömürgeciliğin başat gücü olmuştur. Bu dönem boyunca rakip emperyalistlerle mücadelesinde Birinci ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşlarında başrolü oynamıştır. Her iki paylaşım savaşının da galibi olmuştur. Kapitalist-emperyalist dünya sistemini ekonomik, siyasî, kültürel ve askerî olarak belirlemiş, süreçlere yön vermiştir. Bu bağlamda Orta Doğu'dan Afrika'ya, Uzak Asya'dan Güney Amerika'ya, Kafkasya'dan Avrupa ve Balkanlar'a kadar geniş bir hegemonya alanı oluşturmuş, bu pazar alanlarında kanlı ve vahşi bir sömürgecilik ve savaş siyaseti izlemiş, adeta her taşın altından çıkan bir konumlanmayla hareket etmiştir. Bütün bu tarih boyunca ezilen halklar ve ulusların nefret ve öfke objesi olmuştur.

İngiliz emperyalizmi İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşından galip çıkmasına rağmen, en yakın ittifakı olan ABD'nin ekonomik ve askerî anlamda kendinden daha güçlü çıkmasını engelleyememiştir. 1947'de İngiltere Dışişleri Bakanı Ernest Bevin ve ABD Başkanı Harry S. Truman arasında yapılan görüşmeler

sonrası yeni güç dengeleri ve ilişkiler gözetilerek bir dizi yeni emperyalist örgütlenmeleri de doğuracak şekilde emperyalist sistemin başat gücü olarak İngilizlerin artık ABD'ye boyun eğdiği varsayılır. ABD enerjik ve genç bir emperyalist güç olarak bir dizi askerî-siyasî (NATO) ve ekonomik (IMF, DB vs.) Örgütün kurulmasına da önderlik ederek emperyalist sistemin "jandarmalığını" üstlenmiştir. Bu "barışçıl" geçiş ya da hâkimiyeti devretme ilişkisi aynı zamanda iki emperyalist güç arasında tarihsel bir uyum ve kendi ifadeleriyle gerçek bir "stratejik ilişkinin" de inşa edilmesini getirmiştir. Bu güçler arasında çelişkisiz bir birlik olduğu yaklaşıma hiç kuşkusuz diyalekteğe aykırıdır. Ancak Batı emperyalist blok arasında çıkar ortaklığının en güçlü olduğu ilişki biçimine sahip oldukları da bir gerçektir. Pastanın elde edilmesinde olduğu kadar pay edilmesinde de güçlü bir iş birliği ve uyum bugüne kadar taşınmıştır ve halen devam etmektedir. Bu iki güç arasında 1956 Süveyş Kanalı krizine kadar çelişkiler daha belirgindir. Ancak 1956'da Mısır, Fransa ve İngiltere arasındaki krizde ABD baskın ve jandarmalık görevini gösteren bir yaklaşımla İngilizlerle ilişkisinde hem belirleyen olmuş hem de ilişkileri daha güçlü şekilde derinleştirmiştir. ABD ve İngiliz emperyalistleri arasında oluşan bu ilişki biçimi dünya sistemine hâkim olmaya odaklı, onu düzenleme ve öncelikle rakiplerini yenilgiye uğratma, dünya halklarına ise kan kusturmaya kodlanmış bir muhteva taşımıştır. Bugün denilebilir ki bu iki emperyalist gücün

kurduğu ilişki 220 yıllık bir tecrübe ve birikime sahiptir. İngiliz emperyalizmi emperyalist dünya sisteminin 2008'de girdiği krizden sonra çatışma ve gerginlik alanlarında daha fazla etkinlik göstermeye, belirgin olmaya başlamıştır. Uzun süre Avrupa Birliği (AB) içinde Alman ve Fransız emperyalistlerinin bu birliği kendi başına bir güç haline getirmeyi içeren ekonomik, siyasî ve askerî planlarını frenleyen bir rol oynamış, emperyalist sistemin adeta topyekûn krize girdiği koşullarda AB'nin birliğini daha fazla pekiştirmeyi içeren ortak para birimi, askerî birlik oluşturmaya dönük çabalarını esas olarak boşa düşürmüş, birliğin pekişmesini engellemiştir. Birliğin karşı baskısı sonucunda İngiliz emperyalizmi Brexit tartışmalarıyla süreci sonlandırmıştır. 2016'da AB'den ayrılmayı içeren referandum resti, çıkma kararıyla sonuçlanmıştır. Bu rest dönemin Başbakanı David Cameron'un istifasının yanında siyasî yaşamının da sonlanmasını getirmiştir. Brexit'ten çıkışı talep eden Boris Johnson'un önü ise tam anlamıyla açılmıştır. Brexit, Alman ve Fransız emperyalistleri içinse İngiliz belası olarak kurtulmak için bir fırsat olarak görülmüştür. Belli prosedürler hızla tamamlanarak 2020'de AB üyeliği resmen sonlandırılmıştır. Bu dönem Trump liderliğindeki ABD ile AB'li emperyalistler arasında çelişkilerin de olabildiğince yoğunlaştığı bir dönemdir. NATO'nun gerekliliği, ABD'nin Batı blokuna liderliği, gümrük anlaşmalarının bir ekonomik savaş aracına dönüşmesi gibi sorunları da içeren bir dönemdir aynı zamanda. Trump kapsamlı bir ekonomik

anlaşma olan Transatlantik Anlaşmasını (TTİP) ve bunun yanında Transpasifik Anlaşmasını (TPP) tamamlayamamıştır. Emperyalist tekellerin hegemonyasını olabildiğince genişleten, devletlerin sosyal-çalışma yasalarının da üstünde olması planlanan bu anlaşmalar kriz halinde olan neoliberalizmin, krizden çıkmaya dair farklılıkların kurbanı olmuştur. Ancak emperyalistler arasındaki çelişkilerin boyutunu ve keskinliğini de açığa çıkarmıştır.

İngiliz emperyalizminin bu süreçte daha etkin rollerle öne çıkıyor olması dikkat çekici ve önemli bir gelişmedir. Özellikle tarihsel düşmanı olan Rus emperyalizminin gelişmesi ve Çin ile daha güçlü ilişkiler geliştirmesi, bir dizi ekonomik hamleler ve örgütlenmenin (Şangay İş Birliği Örgütü, BRICS vs.) gürbüzleşmesi, Orta Doğu ve Afrika'da askerî ve siyasî müdahalelere girişen adımları İngilizlerin hem tarihsel deneyimlerini hem de gücünü daha belirgin hale getiren adımlar atmasına yol açmıştır. Batı emperyalist bloku içindeki çözülme emareleri ve riskleri de buna eklenmelidir. İngiliz emperyalizmi ABD ile bir yandan tarihsel ittifak ilişkilerine uyumlu bir yandan da ABD içindeki klik mücadelelerinin yaratacağı olası boşluklar ve sapmalara karşı daha etkin konumlanmıştır.

Özellikle, 2014'te Ukrayna'da gerici Maydan darbesiyle başlayan bir iç çatışmaya dönen süreç, ABD-İngiliz emperyalizminin maharetli ellerinde Rusya'ya karşı Ukrayna'nın savaşa kış-

kırtılmasına dönüşmüştür. Ukrayna'nın NATO üyeliği tartışmaları ve açık bir şekilde Doğu Avrupa'dan başlayan Rusya'yı kuşatma hamleleri, 2022'de Rus emperyalizmi tarafından Ukrayna işgali ile karşılık bulmuştur. Ukrayna, İngiliz-ABD emperyalizmi öncülüğünde NATO tarafından güçlü bir şekilde desteklenmiş, Ukrayna cephesinde savaş sürdürülebilir bir hale dönüşmüştür. Derinleşen ve kapsamı genişleyen, bilhassa Alman ve Fransız emperyalistlerine ve bir bütün AB'ye ciddi zararları dokunan bu savaş, özellikle İngiliz emperyalizminin yönlendirmesi ve teşvikiyle durmaksızın kışkırtılmıştır. AB tarafından olası geçici ateşkes girişimleri, uzlaşma hamleleri Boris Johnson'ın doğrudan girişimleri ile boşa çıkarılmıştır. Rusya cephesinde "varoluşsal" bir tehdit olarak tanımlanan savaş, geline aşamada "nükleer tehditlerin" de devrede olduğu bir düzeyde seyretmektedir. Ukrayna, yaklaşık üç yıl boyunca Batı bloku tarafından ekonomik ve askerî açıdan 210 milyar dolarlık destekle ayakta tutulmuş, yanı başındaki Rusya ile yıpratıcı bir savaşın içinde kalmıştır. Rusya'nın "nükleer tehditlerine" hatta nükleer başlık taşıma özelliğine sahip Oreşnik balistik füze kullanımına kadar varan hamlelerine rağmen ABD ve İngiliz emperyalizmi Rus topraklarında uzun menzilli füze kullanma iznini vermekten geri durmamıştır.

ABD ve İngiliz emperyalistleri Rusya'yı Ukrayna savaşı ile zayıf düşürmenin sonuçlarını ise Suriye'de aldı. 7 Ekim 2023'te Filistin direnişi, bölge dizaynında Filistin'i mezarlığa çeviren bir dizi emperyalist hamleye karşı Gazze'den El Aksa Tufanı'nı başlattı. Siyonist İsrail ise ABD başta olmak üzere Batı emperyalistlerinin ekonomik, askerî ve politik desteğini arkasına alarak tüm bölgeye yayılacak şekilde Gazze'de soykırım operasyonunu başlattı. Devamında Lübnan Hizbullahı'nı ve İran'ı hedefleyecek şekilde saldırılarını genişletti. Aynı periyotta durmaksızın Hizbullah'ı ve Filistin'i desteklediği gerekçesiyle Suriye'yi bombaladı. Nihayet Siyonist barbarlık kapsamlı bir şekilde Lübnan işgaline girişti. Hizbullah'ın lider kadrolarına da yönelen binlerce insanın katledilmesiyle sonuçlanan saldırılar gerçekleştirdi. Odağına İran'ın oturduğu ve "artık Orta Doğu'da her şey değişmeli" mottosuyla başlayan saldırganlık, şer ekseni olarak nitelendirdiği "İran, Irak, Lübnan, Suriye, Yemen"'i hedef tahtasına koydu. Hizbullah'ın, tüm kayıplara rağmen İsrail'in işgal harekâtına karşı gerilla taktikleriyle gösterdiği direnç

İsrail'i Lübnan'da bir ateşkese zorladı.

Orta Doğu'da taşlar yerinden oynarken ve kartlar yeniden karılırken Siyonist saldırganlık kuşkusuz politik ve askerî anlamda güç dengelerinde belli değişiklikler yarattı. Lübnan ateşkesini onaylarken Netanyahu, sıranın Suriye'ye geldiğini ilan etti. 27 Kasım'da Hizbullah ile İsrail ateşkesi başlarken 28 Kasım'da TC, Rusya ve İran arasındaki Astana görüşmelerinde Türkiye'nin kontrolünde silahsızlandırılması gereken İdlib'te cihatçı HTŞ ve TC beslemesi SMO Halep'e ve nihayet 12 gün sonra savaşı bir şekilde Şam'ın teslim edilmesiyle sonuçlanacak bir askerî operasyona başladı. Tehdit Netanyahu'dan pratik ise kuzeyden, Türkiye'den geldi. Bu hamlenin ABD ve İngiliz destekli, yönlendirmeli bir adım olduğu bölgedeki emperyalist güç ilişkilerine ve egemen olan uşak rejimlere bakıldığı zaman net bir şekilde ifade edilmelidir. Özellikle "terör örgütü" parantezine alınmış HTŞ ve lideri Colani, Halep saldırısı başladığında ABD ve İngiliz medyasında çoğulculuğu, Batı'yla uyumlu olmayı, farklı inançlara saygıyı öğrenmiş bir profil olarak hızla pazarlandı. Batı medyası Colani üzerinden "diyalektiği", "değişmeyen tek şeyin değişim" olduğunu kamuoyuna öğreten bir PR çalışmasına girişti. Böylece "devrimin" önderinin, zalim Esad'dan kurtulmakla onun alternatifinin de yaratıldığı algısı yaratıldı. Suriye'de yaşanan gelişme özellikle ABD ve Rusya arasında 2016'dan itibaren kurulan dengenin açık bir şekilde bozulmasını içermektedir. Türkiye'nin 2004'den itibaren üstlendiği bölgede "ılımlı İslam" modeli ve "barışçıl" geçiş süreci, 2010'da "Arap Baharı" ve bunun Suriye'de adeta bir iç kargaşaya dönmesiyle zoraki değişime dönüştürülmesi yaşandı. Bu, Rusya'nın 2014'de sürece güçlü ve doğrudan müdahalesi, bölgedeki güç dengelerinden kaynaklı gerçekleşemedi. Türkiye 2006'dan itibaren devraldığı Suriye'de değişimi sağlama rolünü, ABD emperyalizminin teşviki ve aynı zamanda bölgesel güç imajı için "büyük gücün ajandasına uyumlanma" yaklaşımı ile sabırla muhafaza etti. Nihayet güç dengelerinde yaşanan değişim, bütünlüklü bir emperyalist planın ve yönlendirmenin çizdiği yol haritasına mükemmel bir uyum ile Suriye'de 8 Aralık'ta "savaşı" bir değişim gerçekleştirdi. Sürecin, gelişmelerin ve bölgedeki güçlerin izini sürdüğümüzde yaşanan gelişmede baş aktörün ABD olduğunu söylememiz gerekiyor. Rusya'nın ve İran'ın zayıflayan durumu, Esad ve BAAS rejiminin çürümüş ve çelişkilerle

dolu karakteri, bir NATO gücü olarak böylesi değişim için savaşmaya hazır emperyalizmin uşağı faşist TC'nin varlığı, geçişi kolaylaştıran faktörler olmuştur. Bu planlamanın deneyimli İngiliz emperyalizmi liderliğinde gerçekleştiği tartışılmaktadır. ABD'ye ise daha tali rol veren bir yaklaşım söz konusudur. Böylesi bir gelişmenin hâlâ emperyalist dünyanın jandarması olan ABD olmaksızın gerçekleşmesi olanaklı değildir. Rusya gibi bir emperyalist gücün böyle bir kaybı ABD sahnede olmaksızın kabullenmesi olası değildir. Yeni konjonktürde ABD'nin yanına İngiliz emperyalizmini alarak hareket etmesi için hem tarihsel nedenler hem de güncel sorunlar açısından yeteri kadar veri vardır. Ancak sadece İngiliz emperyalizminin oyun planı olarak görmek ABD ve İngiltere arasındaki ilişkinin niteliğinin bilgisinden bihaber olmaktır. Elbette İngilizlerin Ukrayna'da aldığı etkin tutum Orta Doğu için de geçerlidir. ABD ve İngiliz emperyalizmi bölgesel planlamalarda bütünlüklü bir yaklaşıma sahiptir. Orta Doğu'da değişimin dinamiklerini hızlandıracak esaslı hamle ise Suriye ile atılmıştır.

İngiliz emperyalizmi büyük ortağının bıraktığı kimi boşluklarda ise tarihsel ilişki ve birikimini etkili şekilde devreye sokmaktadır. Bunlardan birisi de Trump döneminde ABD'nin dahil olmaktan vazgeçtiği Transpasifik Anlaşmasıdır. Obama döneminde Transpasifik Anlaşması, Japonya, Malezya, Vietnam, Avustralya, Singapur, Brunei, Yeni Zelanda, Kanada, Meksika, Peru ve Şili ile dünyanın en büyük serbest ticaret ilişkisi olarak planlanmıştır. Anlaşmayla ABD ile birlikte dünya ekonomisinin yüzde 40'ını oluşturan devasa bir ortaklık kurulması öngörülmüyordu. Kuşkusuz bu anlaşma bir üretim ve ticaret devine dönüşen Çin'i dengelemeyi ve neoliberalizmin sermayenin kurlsız ve sınırsız dolaşımını kolaylaştıran yeni bir hukuk oluşturmayı amaçlıyordu. ABD planı ile oluşup ABD'siz yoluna devam etti. 2018'de Japonya ve Kanada liderliğinde 11 ülkenin katılımıyla Trans-Pasifik Ortaklığı için Kapsamlı ve İlerici Anlaşma (CPTPP) ismiyle hayata geçti. Devletlerin hukukunun üstünde bir hukuk ve işleyiş oluşturulmadan ancak devlet bürokrasisini olabildiğince zayıflatan bir ticarî kolaylık içeren şartlarla anlaşma sağlanabildi. Bu oluşumun hedefi olan Çin, oluşuma girmek için bir taktik hamle yaparak 2021'de başvuru yaptı. Yine AB'den çıkan İngiliz emperyalizmi büyük ortağının yarattığı boşlukta ekonomik kazanç elde etme olanağı olarak

görerek 2022'de başvuru yaptı. İsmi geçen bölgede olmamasına rağmen CPTPP üyeleri İngiliz emperyalizminin başvurusunu kabul etti. Böylece İngiltere dünya ekonomisinin yüzde 15'ini oluşturan, 500 milyon nüfusa sahip büyük bir pazar alanını içeren ortaklığın bir parçası haline geldi.

İngiltere halen dünyanın en güçlü ekonomilerinden biri, başat emperyalist bir güçtür. Yaklaşık 1,7 trilyon dolar ticaret hacmine sahiptir. Emperyalist mali tekellerin, fonların ana karargâhı durumundadır. Swap işlemlerinin merkezi konumundadır. İngiliz mali sermayesi ve üretim sermayesi tatlı kârlar ve büyük ticarî vurgunlar yaratma peşindedir. Ancak bunun yanında İngiltere'nin ticaret hacmi esasta AB'ye bağlı durumdadır. Ekonomik ilişkilerin ve ticaretinin yüzde 50'si AB ile bağlıdır. Bu bağlılığı azaltmak, daha yaygın ve geniş pazar alanlarına açılmak gibi yönelimleri söz konusudur. Yine CPTPP üyesi birçok ülkeyle sömürgecilik tarihinden gelen bağları ve ilişkileri bulunmaktadır. Siyasî temelde bu ilişkileri güçlendirmek, ekonomik ilişkilerle bunu daha da pekiştirmek gibi hedefleri söz konusudur. İngiliz emperyalizminin bu hemlelerini Trump'la birlikte iç üretimi artırmaya yönelerek yaşanmakta olan büyük krizi karşılama, boşlukları doldurma ve güç kazanarak ilerleme niyeti olarak yorumlamak gerekiyor. Bu, ABD ile tarihsel ittifakında kuşkusuz bir sorun yaratmayacaktır. Ancak, daha avantajlı hale gelmeye yönelik girişim ve yaklaşımlarını da beraberinde getirmektedir.

Genel olarak İngiliz emperyalizminin düne oranla hem siyasî hem askerî hem de ekonomik olarak sömürgecilik tarihinden kalma alanlara, bölgelere daha aktif olarak girdiği bir süreç yaşanmaktadır. Orta Doğu, Uzak Asya, Doğu Avrupa ve Afrika'da bu eksende tarihsel birikim ve deneyimini güncel gelişmelerle ve durumlarla birleştiren, eskisi gibi parlak ve başat konumda olmasa da pastadan daha fazla pay elde etmek için esaslı rakipleri Rusya ve Çin'e daha güçlü yönelen bir yaklaşımı örgütlemektedir. Önümüzdeki yıl İngiltere'nin adını daha çok duyacağımızı gösteren gelişmeler halkların düşmanlarının büyük krizinin de habercisi olarak görülmelidir. İngiliz emperyalizmi birçok kez kazandığı gibi birçok kez de yenildi ve halkların bunlardan sağladığı deneyim onların tam zaferinin teminatı olarak birikmektedir. Komünistler bu deneyime yaslanarak yürümekte ısrar edeceklerdir.

BİLİNÇ-MADDE İLİŞKİSİ VE BİLİNCİN EVRİMİ -II

Üretimin Başlaması, Toplumsallaşma ve Gelişim

Canlılığın son iki milyon yılı, insan türlerinin tarih sahnesinde yerlerini aldıkları bir dönemdir. Milyarlarca yıllık canlılığın ortaya çıkış serüveninin insan türlerine evrimi 3.5 milyar yıldan daha fazla bir zamana ihtiyaç duymuştur. Böylece ilk prokaryot benzeri tek hücreliler, bunca zaman içerisinde daha kompleks ökaryot canlıların ortaya çıkmasına, hatta kendi ihtiyaçlarını karşılayabilmek için üretim faaliyeti gösteren ve bu beceriyi edinmiş canlıların dünya üzerinde yer edinmesine ön ayak olmuşlardır.

İnsan türlerinin hemen hepsinde bir biçimde çevredeki nesneleri kullanarak aletler üretme ve bu aletler aracılığı ile ihtiyaçlarını karşılama faaliyeti mevcuttur. İlk "ayakları üzerinde dikilen insan" anlamına gelen "Homo Erectus" olarak tanımlanan ve 2 milyon yıl önce ortaya çıktığı düşünülen bu türün bir biçimde taş aletler ürettiğine dair

kanıtlar mevcuttur. Homo Erectuslar belirli bir bölgede çakmaktaşları gibi doğal maddeleri işleyerek yontma aletler üretmiş ve bu aletleri kullanarak tepe avcı konumuna erişmişlerdi, yani kendilerinden fiziksel olarak daha güçlü sığır ve filler birer av haline gelebilmişti. Bu tür, av için sürülerin göç yollarını takip ederek toplu avlar gerçekleştirmekte, belirli dönemlerde alet üretim alanlarına geri dönmektedirler. Ayrıca Erectusların, bir tür öndil kullanabildikleri varsayılmaktadır. Bununla birlikte, ateşin de ilk olarak bu dönemde kullanılmaya başladığı düşünülür. Kanıtlar Paleolitik dönemde 1 milyon yıldan daha eski olmak üzere ateşin kontrol altına alınmış olduğunu göstermektedir. Bu durum, özellikle et gibi gıdaların pişirilmesi ile birlikte tüketiminin kolaylaşmasını, daha fazla avlanma ve daha fazla av ihtiyacını ortaya çıkarmaktaydı. Böylece, beyni geliştirecek olan faaliyetler ve gıdalar

artık daha fazla önem kazanmaktaydı. Orta Paleolitik dönemde modern insan ile aynı süreçlerde varlık göstermiş olan Neandertallerin taş ve kemik aletler ürettiği bilinmektedir. Bu aletlerin yalnızca kaba birkaç parçanın bir araya getirilmesi biçiminde değil, aynı zamanda Levallois tekniği gibi kimi tekniklerle işlendiğine dair birçok kanıt mevcuttur. 1.8 milyon yıl öncesinde artık beynin, parital lobların geliştiği yani üç boyutlu algılama, kendisini çevreden ayırt etme becerilerini kazandığı bir aşama olarak görülmektedir. Diğer canlıların kendilerini çevredeki diğer hareketli canlılardan ayıramama durumu dolayısı ile öz farkındalığının olmaması artık insan türleri için geçerli değildir.

Alet yapabilme ve bu aletleri kullanabilme, benliğin ve kendinin farkında olma durumunun yani bilincin artık oluşmaya başladığını göstermektedir. Bilincin oluşumu, canlı faaliyetlerinin

devrimci bir dönüşüme uğramasına yol açmıştır. Tabiatla milyonlarca yıllık bir yolculuk ile çeşitli aşamalardan geçerek oluşan bilinç, artık tabiatın kendisine müdahale eden, onu ihtiyaçlarına göre şekillendiren bir hale gelmiştir.

Bilince giden yol, ilk iletişim sayılabilecek biyolojik kimyasal ve elektriksel etki-tepki etkileşiminden artık ön-dil olarak adlandırılacak çeşitli sesler ve beden hareketlerinden oluşan bir aşamaya kadar gelmişti. Yani bir canlı türü, artık kendisini çevreden ayırt ediyor ve çevreyi kendisine göre şekillendirmeye başlıyordu. Bu, bilincin ilk adımıydı. Maddenin, maddenin hareketinin ürünü ve sonucu olan bilinç, artık maddeyi şekillendiriyordu. Ancak bilincin gelişimi burada son bulmamıştı. Tüm insan türlerinin beyinlerinde limbik yani varoluşsal dürtüler ve bunların kaydedilmesini içeren aynı zamanda öğrenme, hafıza

gibi bölümleri de kontrol eden sistem unsurları da gelişmekteydi. Dolayısı ile, insan artık pratiğinden öğreniyor, hafızası ve öğrenme isteği sayesinde bunları sonraki nesillere de aktarıyordu.

Bir canlıda sinir ağlarının ve merkezî bir yapının, beynin olması aynı zamanda bilincin de olması anlamına gelmemekteydi. Her ne kadar ilk tek-hücreliler arasında da kimyasal ve elektriksel iletişim denilebilecek etki-tepki mevcut olsa da veya milyonlarca yıl önce gelişmiş binlerce türde beyin ve sinir ağları gelişmiş olsa da bu aynı zamanda bilincin de gelişmiş olduğu anlamına gelmemekteydi. Tüm bunlar her ne kadar bilincin gelişimi için milyonlarca yıllık bir birikim oluşturmuş olsa da nihayetinde bilinç bir tür içerisindeki herhangi bir öznenin, kendisinin ve çevresinin farkına varabilmesi, kendisini çevresinden ayırmaya başlaması ve ihtiyaçlarına göre çevreye müdahale etmesi ile birlikte başlamıştır. Aynı zamanda bilinç gelişmeye devam da etmektedir.

İnsan beyni öncelikle, en yakın akraba türlerine göre oldukça büyüktü. Her ne kadar daha büyük boyutta beyne sahip olan türlerin yaşamış olduğu ve yaşamaya devam ettiği düşünülse de yaygın kanı olarak büyüklük vücut-beyin oranına göre hesaplanmaktadır. Ancak bu birçok istisna barındırır ve bu oranı yakalayabilen her canlı bilişsel yetenekler taşıy denemez. Bununla birlikte nöron sayısı, ara nöronlar, bu hücrelerin yapısı, birbi- ri ile

bağlantı kurma becerileri gibi birçok başlıkta insan beyninin belirleyici farklılıkları olduğu görülmektedir. Ayrıca, bellek ve kritik yapma becerisi ile bağlantılı olduğu düşünülen prefrontal korteks gibi bölümlerin de en yakın akrabalığımız olan canlılara göre daha gelişkin olduğu bilinmektedir. Bir diğer yandan insan beyninin kan dolaşımına daha fazla ihtiyaç duyduğu söylenebilir. Çünkü, bilişsel faaliyetlerde bulunan beyin, diğer beyinlere göre daha fazla enerji tüketmektedir. Bu enerjinin sağlanabilmesi ise bilişsel becerilerin üretildiği bölüme yani beyne daha fazla enerji kaynağı iletilmesi ile mümkündür. Bu enerji kaynağı ise kandır. Beyin, insan vücudunun tüm oksijen ihtiyacının yüzde 20'sinden tek başına sorumludur. Beyin bu yoğun faaliyetinden ötürü, vücudun diğer bölümlerine göre yaklaşık 2,5 derece daha sıcaktır. Yani insan beyninin bu derece büyük olması, sürekli işleyen bir organ olmasından kaynaklanmaktadır. Sık sık duyulan "beynimizin yüzde 2'sini, 10'unu ve 20'sini kullanıyoruz" gibi yanlış bilgilerin aksine, aslında elektro-kimyasal faaliyetler üretmekten ibaret olan bu makine uyku halinde dahi sürekli tümü ile çalışıyor durumdadır. İnsan beynini yalnızca diğer hayvanlardan değil, Erectus gibi diğer insan türlerinden de ayıran bir başka özellik, beynin gelişimini oldukça geç tamamlamasıdır. İnsan beyni 30'lu yaşlara kadar gelişimini sürdürebilmektedir. Bu durum, özelliklerle sinir hücrelerimizin çeşitlenmesine, daha fazla dendrit bağları bulunan hücrelerin ortaya çıkmasına olanak vermektedir. Yani insanlar

neredeyse ömürlerinin yarısına vardıklarında henüz beyinleri gelişimini yeni tamamlayabilmiştir, dolayısı ile bilişsel faaliyetlerinin hayatlarının büyük bir bölümünde üst verimde devam etmesi kolaylaşmaktadır. Bu durum oldukça önemlidir, çünkü beyin gelişimini bir kez tamamladıktan sonra bu kez geriye dönüş başlar; artık yeni nöron üretim verimi düşer, beynin kimi fonksiyonları azalır ve dolayısı ile yaş ilerledikçe küçülme ve yenilenememe süreci başlar. İnsan beyni tüm bu özellikleri ile birçok yönden diğer canlılardan farklılaşmaktadır ve evrimi de devam etmektedir.

İnsan türleri içerisinde yalnızca biz, yani Homo Sapiens varlığını devam ettirebildi. Neandertal gibi kimi türlerin, modern insan toplumu ile yer yer karıştığı ve çeşitli sebeplerle ortadan kaybolduğu, Homo Erectus gibi türlerin, oldukça geniş bir dağılımı olsa da bir biçimde kaybolduğu veya diğer ön-insan türleri ile karıştığı düşünülmektedir. Ancak Homo Sapiens, diğer canlılardan birçok özelliği ile ayrılarak tabiat karşısında birçok fiziksel dezavantajına rağmen varlığını geliştirerek sürdürüyordu. Büyük pençeleri veya keskin dişleri, iri bir gövdesi veya her koşula dayanacak bir bedeni yoktu. Ancak onu tabiat karşısında avantajlı kılacak başkaca özellikleri mevcuttu. Bunlar, doğa ile olan ilişkisi, üretim faaliyeti ve çevreyi kendi ihtiyaçlarına göre dizayn etme yeteneği, bunları yaparken ise gittikçe gelişen öz farkındalığıydı. Yani insan toplumsallaşmaya yatkın bir canlıydı ve zamanla toplumsallaşıyordu. Bu da aslında insanın doğa karşısında avantajlı duruma doğru ilerlemesi anlamına gelir: daha fazla koşula müdahale ediyor ve nüfusu artıyordu. Bu durum, onun üretim faaliyeti sayesinde gerçekleşiyordu. Modern insanın bilişsel yetenekleri arttıkça diğer insanlar ile olan iletişimi geliştiriyor, üretim de ortaklaşıyordu.

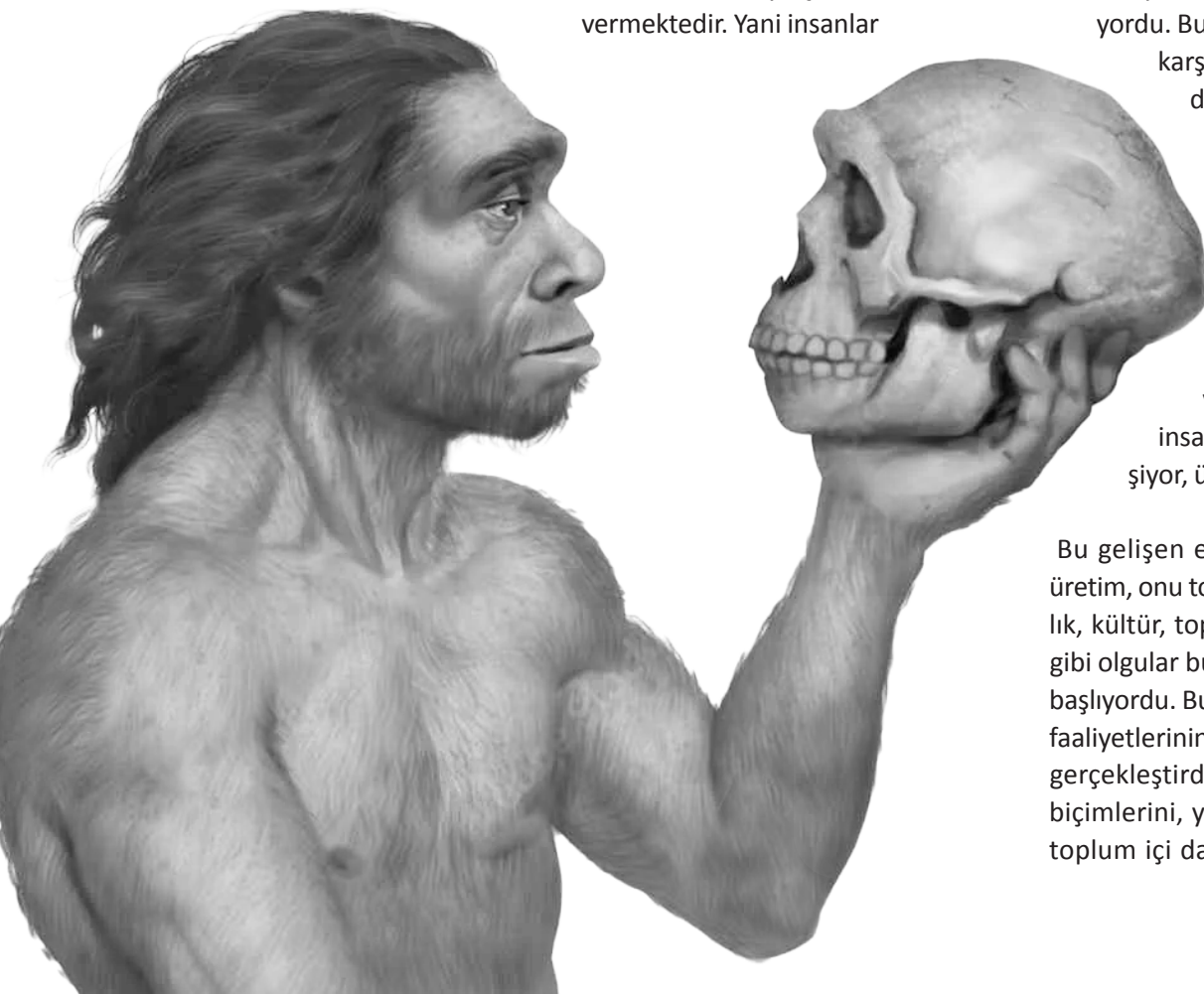
Bu gelişen etkileşim ve ortaklaşan üretim, onu toplumsallaştırıyordu. Varlık, kültür, toplum davranışları, ahlak gibi olgular bu biçimde açığa çıkmaya başlıyordu. Bununla birlikte, yaşamsal faaliyetlerinin tümü yani üretimi nasıl gerçekleştirdikleri de onların yaşam biçimlerini, yaşamsal özelliklerini ve toplum içi davranışlarını belirlemek-

tedir. Daha da ileri olarak, toplumsal yaşamları üretim biçimlerine göre şekillenir. Bu durum, modern insanın ortaya çıkışından bu yana bu biçimde gerçekleşmiştir. İnsanın kendisine dair farkındalığı ve kendisini tanımlama çabası, çevreyi ihtiyaçlarına göre değiştirme ve müdahale etme faaliyeti, tabiat ile olan çelişkileri devam etmektedir. Yani bilinç de evrimini sürdürmektedir.

Bugün dünya üzerindeki tüm insanların biyolojik olarak bilişsel özellikleri birbirine yakın olsa da bilinç düzeylerinin farklılaştığı görülebilir. Yani tek ve eşit bir bilinç düzeyinden ve biçiminden bahsedilemez. Nasıl ki bugün yaşayan herhangi bir insan ile 200 bin yıl önce yaşamış aynı türden bir Homo Sapiens'in bilinç düzeyi ve biçimi aynı değilse aynı şey bugün için de geçerlidir. Çünkü bilinç ortaya çıkmıştır, ancak bilincin düzeyini ve biçimini belirleyen faktörler farklılaşmaktadır. Bu farklılıklar insanın maddi yaşamının ta kendisidir, hangi koşullar altında ve hangi biçimlerde yaşamsal faaliyetlerini gerçekleştirdiği belirleyicidir.

"Fikirlerin, anlayışların ve bilincin üretimi her şeyden önce doğrudan doğruya insanların maddi faaliyetine ve karşılıklı maddi ilişkilerine, gerçek yaşamın diline bağlıdır. İnsanların anlayışları, düşünceleri, karşılıklı zihinsel ilişkileri bu noktada onların maddi davranışlarının dolaysız ürünü olarak ortaya çıkar. Bir halkın siyasal dilinde, yasalarının, ahlakının, dininin, metafiziğinin vb. dilinde ifadesini bulan zihinsel üretim için de aynı şey geçerlidir. Sahip oldukları anlayışları, fikirleri, vb. üretenler insanların kendileridir; ama bu insanlar, sahip oldukları üretici güçlerin belirli düzeydeki gelişmişliğinin ve bu gelişkinlik düzeyine tekabül eden ve alabilecekleri en geniş biçimlere varıncaya kadar karşılıklı ilişkilerinin koşullandığı gerçek, faal insanlardır. Bilinç hiçbir zaman bilinçli varlıktan başka bir şey olamaz ve insanların varlığı, onların gerçek yaşam süreçleridir. İnsanlar ve sahip oldukları ilişkiler tüm ideolojilerinde sanki karanlık odadaymış gibi, baş aşağı çevrilmiş bir biçimde görülüyorsa, nesnelerin gözün ağtabakası üzerinde ters durmalarının onların dolaysız fiziksel yaşam süreçlerinin yansıması olması gibi, bu olgu da, insanların tarihsel yaşam süreçlerine aynı şeyin olmasından ileri gelmektedir." (Marks, Engels-Alman İdeolojisi)

devam edecek...

GOLAN TEPELERİ SİYONİZM'İN ASLİ GÖREVİ

Siyonist İsrail 1948 yılından bu yana kesin ve tam anlamıyla tanınan sınırlarına sahip olmayıp sınırlarını savaşlar, işgal ve ilhaklarla şekillendirmiştir. Suriye'de BAAS rejiminin zayıflaması ve çatışmaların yoğunlaşması, İsrail için stratejik sınırlar yeniden gündeme gelmiştir. Siyonist İsrail bölgedeki amacına yönelik hareket olanağına kavuşmuştur. Suriye'ye yönelik geniş çaplı saldırıları da ülkedeki istikrarsızlığı derinleştirmiştir. İsrail'in bu saldırıları sadece Suriye'nin askerî altyapısını değil, aynı zamanda bölgedeki siyasî dengeleri de ciddi şekilde etkilemiştir.

GOLAN TEPELERİ'NDE YERLEŞİMCİ

İsrail "sınır güvenliği" gerekçesiyle harekete geçti. 50 yıldır askerden arındırılmış tampon bölgenin ötesine geçerek Suriye'nin iç bölgelerine doğru ilerledi. Netanyahu, bu adımı "savunma amaçlı ve geçici" olarak nitelendirse de açıklamalar İsrail'in bu bölgede işgalci bir strateji geliştirdiğini gösteriyor. Hermon Dağı'nın zirvesinde yaptığı bir konuşmada Netanyahu "İsrail'in güvenliğini sağlayacak başka bir düzenleme bulunana kadar burada kalacağını" ifade etti. Ayrıca Golan Tepeleri'ndeki yerleşimci nüfusunu artırma planlarını da duyurarak bu bölgedeki varlığını pekiştirme niyetini açıkça ortaya koydu.

Suriye'nin güneybatısındaki bir alan olan Golan Tepeleri yüzölçümünü çokça aşan bir öneme sahip. İsrail Suriye'ye ait Golan Tepeleri'ni 1967'deki 6 Gün Savaşı olarak da bilinen Arap-İsrail Savaşı'nda işgal etti. Bölgede yaşayan

Suriyeli Arap nüfusun çoğu çatışma sırasında kaçmak zorunda kaldı. Savaşın sonunda bir ateşkes hattı oluşturuldu ve bölge işgal gücü olan İsrail ordusunun denetimine geçti. İsrail çok kısa süre içinde Golan Tepeleri'nde Yahudi yerleşimleri inşasına başladı. Suriye 1973'teki Yom Kippur Savaşı sırasında Golan Tepeleri'ni geri almaya çalıştı ve Siyonist İsrail güçlerine büyük kayıplar verdirdi; ama sonunda çekilmek zorunda kaldı. İki ülke 1974'te bir ateşkes anlaşması imzaladı. Birleşmiş Milletler'e (BM) bağlı bir gözlem gücü de 1974'ten itibaren bölgedeki ateşkes hattına yerleştirildi. Sonrasında İsrail 1981'de bölgeyi ilhak etti. İsrail'in bu ilhakı tanınmadı. Bugün uluslararası platformda İsrail işgali altındaki Suriye toprağı sayılan Golan Tepeleri'nde inşa edilen Yahudi yerleşim birimlerinde on binlerce yerleşimci yaşıyor. Bölgede ayrıca 20 bin civarında, çoğu Dürzi Suriyeli de yaşıyor.

Golan Tepeleri coğrafik ve stratejik özellikleriyle bölgedeki en önemli noktalar arasında. Bu yüksek bölgeden Suriye'nin güney kesimleri ve yaklaşık 60 kilometre uzaklıktaki başkent Şam net bir şekilde gözlemlenebiliyor. Tarihsel olarak bu tepelere hâkim olan Suriye buradan İsrail'in kuzey bölgelerine kolaylıkla topçu ateşi açabiliyordu. Ancak 1967'deki Altı Gün Savaşı sırasında İsrail'in Golan Tepeleri'ni ele geçirmesi bölgedeki güç dengesini köklü bir şekilde değiştirdi. Bu stratejik kazanım İsrail'e Suriye'nin askerî hareketlerini gözlemlemek ve kontrol etmek için üstün bir konum sağladı. Aynı zamanda, Suriye ile olan bir savaş durumunda Golan doğal bir tampon bölge işlevi görüyor. Bu da Siyonist İsrail'in bölgesel güvenliği ve komşu ülkeleri açısından kritik bir öneme sahip.

Golan Tepeleri su kaynakları açısından da hayati bir rol oynuyor. Bu bölgede toplanan yağmur suları Ürdün Nehri'ni besleyerek İsrail'in su ihtiyacının üçte birini karşılıyor ve su sıkıntısının kronik bir sorun olduğu Orta Doğu'da Golan'ın bu özelliği onu vazgeçilmez kılıyor.

Ayrıca Golan Tepeleri verimli tarım arazilerine sahip; bölgenin

volkanik toprakları, üzüm bağları, meyve bahçeleri ve büyükbaş hayvancılık için ideal koşullar sunuyor. Bu durum bölgenin ekonomik değerini artırıyor. Golan aynı zamanda İsrail'in tek kayak tatil merkezi olan Hermon Dağı Kayak Merkezi'ne ev sahipliği yapıyor ve bu yönüyle turistik bir cazibe merkezi. Geçtiğimiz günlerde Suriye'deki Beşar Esad yönetimini deviren cihatçı çete HTŞ'nin lideri Colani, İstanbul merkezli Suriye TV'ye yaptığı açıklamada örgütün İsrail ile savaşa girme gibi bir niyetinin olmadığını açıkça ifade ederek İngiltere ve diğer emperyalist ülkelerle diplomatik ilişkileri geliştirmek istediklerini açıkça belirtti. BAAS döneminde ise Suriye Golan Tepeleri'nin uluslararası hukuka göre kendi toprakları olduğunu savunarak bölgenin bir barış anlaşması çerçevesinde kendisine iade edilmesini savunuyordu. Ve bu talep İsrail'in Celile Denizi'nin doğu kıyısındaki kontrolünden vazgeçmesini de içeriyordu. Celile Denizi İsrail'in ana içme suyu kaynağı. Şimdiki Suriye yönetiminin İsrail'e karşı politikası henüz şekillenmiş değil. Çünkü kendisini uluslararası arenada kabul edilir kılmaya çalışıyor.

FİLİSTİN'E KARŞI İSRAİL PİYONLUĞU

Emperyalizmin bölgedeki yedek gücü olmaya can atan HTŞ ülkede faaliyet gösteren Filistinli direniş örgütlerini de görevi gereği hedefine aldı. Colani Filistinli direniş gruplarının temsilcileriyle yaptığı toplantıda ülkede artık silah bulundurmalarına, eğitim kampı kurmalarına veya askerî karargâhlar işletmelerine izin verilmeyeceğini açıkça belirtti. HTŞ'nin bu talimatıyla Filistinli grupların yalnızca siyasî faaliyetler ve hayır işleriyle sınırlı kalacağı ifade edildi. Toplantıya katılan gruplar arasında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC), Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi (FDHKC), Filistin Halk Kurtuluş Cephesi-Genel Komutanlık (FHKC-GK), Es-Saika ve Filistin İslami Cihad'a (FİC) bağlı Şehit Ali Esved Tugayı gibi örgütler bulunuyor. Özellikle, İŞİD'e karşı mücadelede bu gruplar ön saflarda savaşmıştır. Filistinli direniş örgütlerinin Suriye içindeki askerî varlığının sona ermesi İsrail ve diğer bölgesel aktörler açısından önemli bir gelişme olarak değerlendirilebilir ve bununla

birlikte HTŞ'nin Filistinli direniş örgütlerini silahsızlandırma kararı örgütün uluslararası alanda meşruiyet arayışı ve emperyalist ülkelerle ilişkilerini geliştirme çabasının bir parçası olarak da yorumlanabilir. Dikkat çekici bir nokta olarak bu gruplar arasında Hamas ve El Fetih'in olmadığını belirtelim. Hamas cihatçı grupların Esad'ı devirmesinin ardından yayımladığı mesajda Suriye halkını "özgürlük ve adalet isteklerine ulaştıkları için" kutlamıştı. HTŞ'nin bu kararı ise Suriye'deki Filistinli grupların geleceğini belirsizliğe iterken bölgedeki güç dengelerini yeniden şekillendirme potansiyeli taşıyor. Ancak bu adımın uzun vadeli etkileri hem Filistinli grupların tepkilerine hem de HTŞ'nin Suriye'deki diğer aktörlerle olan ilişkilerine bağlı olarak şekillenecektir. Gündemin bu kadar sıcak aktığı Orta Doğu'da dost-düşman ayrımı yapılmadığı sürece emperyalizmin güdümünden çıkılması mümkün görünmüyor. Anti emperyalist, anti Siyonist çizgi silikleşirken ulusal kurtuluş mücadelelerinin bu unsurlarla kurduğu denge de değişiyor.

HTŞ ve İsrail emperyalistlerin bölgedeki unsurlarıdır. Aynı kaynaktan beslenen bu iki gücün birbiriyle ters düştüğü ve çatıştığı dönemler de olacak; ancak nihayetinde artık her zerresi barut kokan bölge halkı etkilenecektir. Yani mesele sadece Suriye değildir. Bu tablo Suriye meselesinin yerel bir sorun olmaktan öte bölgesel ve küresel dinamiklerle sıkı bir ilişki içinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Suriye'de gelecekte oluşacak dengeler yalnızca ülkenin iç yapısıyla sınırlı kalmayıp geniş bir yelpazeye yayılan uluslararası ekonomik ve siyasî krizlerle doğrudan bağlantılıdır. Bu krizler arasında İsrail'in Filistin ve özellikle Gazze'ye yönelik saldırıları Rusya-Ukrayna savaşı ve Türkiye'nin sözde millî güvenlik kaygıları ve ABD'nin İsrail'i koruma ve Orta Doğu'daki etkisini sürdürme stratejisi bulunmaktadır. Dolayısıyla Suriye pek çok uluslararası aktörün çıkarlarının kesiştiği bir mücadele sahası haline gelmiştir ve buna yenileri eklenecektir. Suriye'deki savaş hem sahada hem de diplomasi masasında devam edecektir. Bu nedenle ülkenin ve bölge halklarının geleceği belirsizliğini korumaktadır ve maalesef ki egemenlerin çıkarları doğrultusunda şekillenmeye açıktır.

FİLİSTİN'DEN YEMEN'E EMPERYALİZM YENİLEBİLİR Mİ?

Emperyalizmin on yıllar boyu her türlü araç ve yöntemle saldırdığı Orta Doğu'da denklemlerin değiştiği ve ilişkilerin yeni boyutlar kazandığı bir sürece giriyoruz. Heyet Tahrir el-Şam (HTŞ) adlı cihatçı çetelerin Suriye'de iktidarı ele geçirmesinin ardından emperyalistler ve yerel iş birlikçileri HTŞ'yi "normalleştirmek", diplomatik ilişki kurmak için sıraya girdi. "Normalleşme" adımları devam ederken Siyonist İsrail Golan Tepeleri'nden başlayarak Suriye'nin güneydoğusunu işgale girişti. Yüzlerce kilometrekare toprağı işgal eden İsrail'e HTŞ veya bölgedeki diğer cihatçı örgütlerden bir tepki yok. 7 Ekim'in ardından bir çıkmaz içerisinde debelenen İsrail, bölgedeki hedeflerinden birine ulaşarak Suriye ve Suriye'deki tüm "Siyonizm karşıtları"nın risk olmaktan çıkardı. Selefî cihatçı bir gelenekten geldiği için "Siyonizm'e geçit vermemesi beklenen" HTŞ çetelerin ilk işlerinden biri Filistinli örgütlerin kamplarına saldırmak oldu. Filistin'e destek vermek bir yana İsrail'e ses çıkarmayıp Filistinli direniş örgütlerine dönük saldırı HTŞ adlı cihatçı çetelerinin kimin piyonu olduğunu ortaya koymaktadır.

HTŞ'nin Suriye'de "iktidarı" devralmasıyla birlikte bu ülkede Siyonizm karşıtlığının yok olduğu iddia edilemez elbette. Buna rağmen Suriye'de Siyonizm'e karşı mücadelede bir mevzi kaybı yaşandığı söylenmelidir. Bu da bir kez daha anti emperyalist ve anti Siyonist mücadelenin birbirinden koparılamaz olduğu gerçeğine işaret eder. Elbette sınırlı veya güdük anti Siyonizm ve anti emperyalizmin bu topraklarda bir gerçeklik olarak her zaman dikkate değer olacağı gerçeğini unutmadan bu bağın önemine işaret ediyoruz. Dün ve bugün olduğu gibi yarın da emperyalizme ve Siyonizm'e karşı isyan bayrağı taşıyan çok geniş yelpazede siyasî akımlarla yollarımız kesişmeye devam edecektir. Yemen'de, Lübnan'da, Filistin'de dahası Irak ve İran'da da emperyalizm için hayra yorulamayacak güçlü bir dalganın varlığını sürdürdüğünü unutmamalıyız...

7 Ekim'de Aksa Tufanı ile başlayan, ardından Lübnan'da Hizbullah, Irak'ta Şii örgütler ve Yemen'de Ensarullah Hareketinin dahil olmasıyla bölgesel düzeyde Siyonizm ve ABD-NATO kar-

sıtı bir çatışma ortamı oluştuğunda bunun Suriye'de iktidar değişimine gideceği düşünülmüyordu. Denebilir ki özellikle ABD tüm fırsatları kullandı. Fakat, Suriye'deki bu sürecin İdlib'de sağlanan dengenin bir devamı olduğunu, emperyalistlerin sağladığı bir anlaşmanın hayata geçtiğini anlamak isteyen herkes görebilir. Burada Filistin merkezli direnişin Siyonizm karşısında kaybettiği algısına teslim olmamak gerektiği bizim için açıktır. "Rehineleri kurtarmak", "İsrail karşıtı silahlı mücadeleyi bitirmek" adına yola çıkan İsrail bu hedeflerine ulaşamadı. Bununla birlikte Suriye ordusunun karargâhlarını, cephaneliklerini, askerî üslerini önemli derecede imha edecek kadar da ilerledi. Bu, sadece Suriye'deki zayıf

ve gerici rejimin teslimiyetini açıklar; ama direnişin bittiğine asla işaret etmez.

İSRAİL'E VE İŞ BİRLİKÇİ HÜKÜMETE KARŞI DİRENİŞ

Aksa Tufanı'nın ardından Gazze'ye dönük kara saldırısı başlatan ve Gazze'de yıkılmadık bina bırakmayan Siyonist İsrail ne direniş bitirebildi ne de "rehineleri" geri getirebildi. Gazze'de binlerce sivil katleden İsrail Gazze'nin her karış toprağını yakıp yıkıp yağmalamış olabilir fakat direniş bitirebilmiş değil. Başını Hamas'ın çektiği direniş örgütleri Gazze'de enkazların arasında İsrail askerlerine eylemler düzenlemeye devam ediyor. Bu direniş gündemde pek bir yer bulamasa da Kassam Tugayları'nın son günlerde gerçekleştirdiği eylemler dikkat çekici. Gazze'de Cibaliye Mülteci Kampı'nda Kassam Tugayları tarafından İsrail askerlerine dönük ilk "feda" eylemi gerçekleştirildiği açıklandı.

Her ne kadar bu eylem tarzı direnişin zor koşullardan geçtiğini gösterse de direniş ruhunun varlığının ve gücünün bir ifadesi olarak değerlendirilmelidir. Tarumar edilen binaların enkazından çıkan bir savaşçı İsrail askerlerinin arasına girerek kendini halkının bağımsızlığı için feda ediyor. Dünyada "teslimiyet" rüzgârları eserken bir inancın, kararlılığın ve Siyonizm'e karşı duruşun bir ifadesidir bu. Şimdi gücünü ve inancını Filistin halkından alan bu direniş bitti diyebilir miyiz? Tabii ki hayır. Direniş hem Lübnan hem de Filistin cephesinde zayıfladı diyebiliriz. Önder kadrolarını yitiren Hizbullah, binlerce militanını kaybeden Filistin direniş güçleri meşruluğunu ve varlığını halka ve halk üzerinde bugün daha da yoğunlaşmış

Bu saldırılar bugün "imha" üzerine kurgulanmaktadır. Filistin direnişinin mücadelesini ne Siyonist İsrail ne de iş birlikçi Mahmud Abbas yönetimi bitirebilir. Bu direniş halka yönelik saldırılar devam ettikçe, Siyonist İsrail ve iş birlikçi yönetimler var oldukça var olmaya devam edecektir.

KIZILDENİZ EMPERYALİZME GEÇİT VERMİYOR

Orta Doğu'da ABD-İngiltere emperyalizmine ve Siyonist İsrail'e karşı mücadeleyi aktarırken bir parantez de Yemen Ensarullah Hareketi'ne açmak gerekir. Yemen'in kuzeyini yöneten ve Suudi Arabistan'ın başını çektiği "Koalisyon Güçleri"ne hezimet yaşatan Ensarullah Hareketi bugün de Kızıldeniz'de emperyalizme karşı eylemlerini sürdürüyor. Ensarullah Hareketi, 7 Ekim Aksa Tufanı'nın ardından Siyonist İsrail'e karşı Filistin halkının ve direniş güçlerinin yanında olduğunu açıklamıştı. 7 Ekim'den bu yana İsrail'i bombalayan Ensarullah güçleri Kızıldeniz'de de İsrail ile bağlantılı ticarete izin vermiyor. İsrail limanları aracılığıyla ticaret yapan gemileri bombalayan Ensarullah güçleri ABD emperyalizmiyle doğrudan çatışmaya giriyor. ABD'nin savaş gemilerini hedef alan Ensarullah güçleri birçok ABD ve İngiliz gemisine eylem düzenledi. Ensarullah Hareketi adına geçtiğimiz günlerde yapılan açıklamada da "Kısa politikasını benimsemiyoruz. İsrail işgal varlığı ve Amerikan yönetimiyle açık bir savaş halindeyiz." denildi. Yemen'in Filistin halkının direnişiyle olan bağı destekten öte Filistin halkına düşman olan ABD'nin başını çektiği emperyalist blokla dişe dişe bir çatışma halidir.

Emperyalizmin desteği ile Suriye'de iktidara gelen cihatçı çeteler "ılımlı" hale getirilmeye çalışılmaktadır. Halkı için silaha sarılan herkesten de "ılımlı" bir çizgi beklenmektedir. Emperyalistlerin bu saldırıları ne Filistin'de ne Lübnan'ın güneyinde ne de Yemen'de karşılık bulmaktadır. Nicel olarak zayıflayan direniş hareketleri eylemlerini sürdürüyor, emperyalizmin imha saldırılarına boyun eğmiyor. Bu hareketleri yaratan Filistin, Lübnan ve Yemen halkının ta kendisidir. Emperyalizmin sömürsü ve zulüm politikaları devam ettikçe direniş de devam edecektir.

Dumlu Hapishanesindeki tutsaklardan "sesimizi duyun" çağrısı

Dumlu 2 Nolu Kapalı Hapishanesinde bulunan tutsak Cihan Gökarp, ailesi aracılığıyla hak ihlallerini aktararak hukuk, insan hakları örgütleri ve basının seslerini duymasını istedi.

Y tipi modelinde inşa edilen Erzurum Dumlu 2 Nolu Kapalı Hapishanesinde bulunan tutsak Cihan Gökarp, telefon aracılığıyla yaşadıkları hak ihlallerini ailesine aktardı. Gökarp, can güvenliklerinin olmadığını ifade ederek seslerinin duyulması çağrısında bulundu.

Mezopotamya Ajansı'nda yer alan haberde, hapishanenin mimarisinin başlı başına tecrit koşullarına uygun bir şekilde tasarlandığını belirten Gökarp, "Bu cezaevi siyasî tutsaklar için özel yapılmış. Mimarisi dışında da cezaevi yönetiminin içeride tutsaklar üzerinde yürüttüğü politikalar var. Burada bulunan bütün arkadaşlar

cezaevi yönetimi ile sorunlar yaşıyor. Cezaevi yönetimiyle şartların düzeltilmesi, yumuşaması ve insanî şartlara

Baskı politikalarının giderek arttığını aktaran Gökarp, "Diğer cezaevlerinde uygulanan baskılar burada da yaşa-

gözlerimizi bozacak ve baş ağrısı yapacak şekilde düzenlenmiş. Bu yüzden birçok arkadaşın gözleri bozuldu. Bu muamelelerin anlamı 'burada insanî şartlarla yaşayamazsın' demektir. Yani 'burası bir kafes ise sizin de yeriniz o kafesin içidir, yaşam alanınız bu çerçeve ile sınırlıdır' deniliyor. Yaşamı bize dar ediyorlar." diye belirtti.

Uygulanan baskı politikalarının son bulması çağrısında bulunan Gökarp, "İnsan hakları derneklerine barolara ve özgür basına sesleniyorum: Burada bulunan tecrit koşullarının son bulması ve insanî yaşam koşullarına sahip olmak için sesimizi duyurmaları gerekiyor. Eğer burada bir arkadaşımızın başına bir şey gelirse bunun sorumlusu cezaevi yönetimidir ve birinci dereceden sorumlusu cezaevinin müdürü Mustafa Akay'dır. Bunu tüm kamuoyuna bildiriyoruz" dedi.

indirgenmesi noktasında görüşmeler yapıldı. Ancak cezaevi yönetimi herhangi bir adım atmadı" dedi.

nıyor. Buranın bize olan dezavantajı mimarisinin tecride ve baskılara uygun olmasıdır. Burada bulunan pencereler

"Binlerce, on binlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim"
Mao Zedung

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Baki Beyhan (Parti Militanı): 1956 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Dilanoğlu köyünde doğdu. Yakalandığı hastalık sonucu 1976'da yaşamını yitirdi.

Halil Kaya (Parti Üyesi): Erzincan doğumlu olan Halil Kaya, 1979 yılında Urfa'da ölümsüzleşti.

Sedat Özkaracadağ (Parti Militanı): Sedat Özkaracadağ, Urfa'nın Siverek ilçesinde doğdu. Ailesi yoksulluğun ve ağa baskısının zulmü altında daha fazla ezilmemek ve çocuklarına daha iyi bir gelecek hazırlayabilmek için Mersin'e göç etti. Özkaracadağ Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken tutsak düştü.

27 Aralık 1980 tarihinde Adana Hapishanesinde Özkaracadağ ve yoldaşlarının kaldığı 2. koğuştan direniş sesleri yükseldi. "Arkadaşlar Sedat'ı yaraladılar, Sedat ölüyor" seslerini duyan diğer devrimci tutsaklar hep bir ağızdan "Kahrolsun Faşist Cunta", "Sedatlar Ölmez" sloganlarıyla direnişe ortak oldular. Sedat Özkaracadağ işkenceyle katledildi.

Nurhayat Teke (Parti Militanı): 1949

yılında doğan Nurhayat Teke, Almanya'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 1981'de yaşamını yitirdi.

M. Ali Gürboğa (Parti Militanı): 1961 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesinde doğdu. Mehmet Ali Gürboğa Tarsus'ta faaliyet yürütürken 1981 yılında gözaltına alındı. Yoğun işkencelerden geçirildi. M. Ali Gürboğa 2,5 ay kaldığı hapishaneden çıktıktan bir ay sonra gördüğü işkencenin tahribatından dolayı yaşamını yitirdi.

Ahmet Şeyben (Parti Aday Üyesi): Aslen Sivaslı olan Ahmet Şeyben, 1961 yılında Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde doğdu. İstanbul'da halk gençliği içinde faaliyet yürüttü. Şeyben 1981'de tutsak düştü. İşkencehanelerden başı dik çıktı. Selimiye-Metris direnişlerinin en ön saflarındaydı. 1982'de tahliye edildikten sonra kansere yakalanarak yaşamını yitirdi.

Hasan Özün (Parti Militanı): 1955'te Bingöl'ün Kiğı ilçesinde doğdu. Hasan Özün, 1984 yılında idama mahkûm edilen Feridun İhsan Berkin'in Ankara'da kaçırılması eyleminden dolayı aranır duruma düştü. Bunun üzerine Hollanda'ya gitti. Faaliyetlerine Hollanda'da devam ederken yakalandığı hastalık sonucu 1985 yılında yaşamını yitirdi.

Mustafa Yahşi (Parti Militanı): 1956

yılında Kars'ın Susuz ilçesinde doğdu. Öğretmenlik yapan Yahşi öğretmenliğin yanı sıra bağlama çalıyor; bağlamasını, öğretmenliğini Partiyi halkla tanıştırmak için bir aracı haline getiriyordu. Partinin 74'teki ilk ilişkilerinden olan Mustafa Yahşi, son derece girişken, yaratıcı ve halkla diyalogu çok iyi olan bir devrimciydi.

2. Konferanstan önce gençlik faaliyetinde Susuz ilçesi ve çevre köylerine sorumlu olarak atanmıştı. 1980 Nisan operasyonunda gözaltına alındı. Çözülmenin yoğun yaşandığı bu gözaltı sürecinde o, hücrede sürekli türküler ve marşlarla arkadaşlarını motive etmeye, ayakta tutmaya çalışmıştır. Gördüğü işkenceler sonucu iki böbreği zedelenmiş, vücudu tamamen şişmişti. Hapishanede kaldığı 5-6 ay süresi içinde vücudundaki şişler hiç inmedi. Orada tedavi imkânı olmadığından o haliyle tahliye edildi. Yine çok sevdiği öğretmenlik mesleğine döndü. Sonraki süreçte 3-4 defa böbrek nakli yapılmasına rağmen vücudu bütün böbrekleri çürüttü. Mütevazı, ağırbaşlı, cesur bir nefer olan Mustafa Yahşi, 1987 yılında hastalığa yenik düşerek yaşamını yitirdi.

Veli Hanoğlu (Parti Militanı): 1955 yılında Dersim'de doğan Veli Hanoğlu, 1971 yılında öğrenci olarak Almanya'ya gitti. 1976 yılında İngiltere'de faşistlerle yaşanan bir kavgadan dolayı illegal duruma düştü. 1977 yılında aktif faaliyete katılmak üzere Türkiye'ye döndü. 1986

yılına kadar Elazığ ve Malatya hapishanelerindeki tutsaklığın ardından tahliye edildi. Tahliye edildikten sonra Dersim Belediyesinde çalışmaya başladı. 1992 yılında geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Abdurrahman Meral (Parti Militanı): Abdurrahman Meral, yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle Aralık 1993'te İstanbul'da yaşamını yitirdi.

ARTVİN BORÇKA ŞEHİTLERİ

Kış için barınak hazırlıkları yapan Halk Ordusu gerillaları Nilüfer Atav'ın nöbette olduğu bir gün, TC ordusunun yoğun kuşatmasını fark edip hemen mevzilenecek çatışmaya başladılar. Ansızın neye uğradığını anlayamayan TC askerleri püskürtüldü. Bu durumdan yararlanan gerilla çatışma bölgesini terk etti. Birliğin sağlıklı bir şekilde çekilmesini Nilüfer Atav mevzilendiği yerden düşmanı sürekli kurşun yağmuruna tutarak sağladı. Bu çatışmada birliğin ayrı düşen Nilüfer Atav ve Adem Asal, gerilla birliğiyle ilişkiye geçmek için hiç zaman kaybetmediler. Bunun için tüm kanal ve olanakları kullandılar ancak 3 Ocak 1994 tarihinde Artvin'in Borçka ilçesine bağlı Uğur köyünde TC askerleriyle tekrar karşılaştılar. Çıkan çatışmada Parti İleri Militanı **Nilüfer Atav** ölümsüzleşirken Parti Aday Üyesi **Adem Asal** yaralı olarak tutsak düştü ve 9 Ocak 1994'te işkencede katledildi.

NAZIM VE CİHANLAR GERÇEKLERİ YAZMAYA DEVAM EDECEK

"Bir başına savaşmayansa öldürülen daha kazanmamış demektir düşman"
Bertolt Brecht

Nazım Daştan ve Cihan Bilgin... Tişrin Barajı ve Sirin beldesi arasındaki yolda, hedef gözetilerek katledildiler. Gazetecilerin bulunduğu aracın üzerinde "basın" ibaresi vardı. Buna rağmen faşist TC güçleri tarafından hedef alınıp SİHA saldırısıyla katledildiler. Elbette Tişrin'de TC devleti için "basın" ibaresinin bir önemi yoktu. İsrail'in Gazze'de yaptıklarının tıpatıp aynısı yaşandı Tişrin'de. Yüzlerce basın emekçisini katleden İsrail ile TC devletinin vahşet konusunda çok fazla ortak noktası olduğunu, birbirleriyle yarıştığını gösteren somut bir örnektir bu yaşanan.

Dünyada bu yıl en az 106 gazeteci katledildi, 520'den fazla gazeteci ise tutsak. Gazetecilerin çoğu savaş bölgelerinde katledildiler.

Öncelikle Kürt gazeteciler Nazım Daştan ve Cihan Bilgin'e kısaca değinmek istiyoruz. Kalemelerini yerde bırakmamak, yolculuklarını yaşatmak adına... Ömürlerini halka bilgi ulaştırmaya adanmış Nazım ve Cihan savaş bölgelerinde haber takibi yapan gazetecilerdi. Savaş bölgelerinde haber takibi yapmak elbette belirli riskleri bulunduruyor. Düşmanın eline geçmek, aç kalmak, yaralanmak, katledilmek gibi... Nazım ve Cihan da bu bedeli ödeyerek işlerini ölüm pahasına yaparak yolculuklarının sonuna geldi. Gazetecilik yolculukları tabii ki de "sıradan" değildi. Düşman güçler vardı karşılarında, gerçekleri anlatma hedefiyle çıkmışlardı yola. Öyle ki onlar öldüklerinde bile ölümleri bir gerçeği anlattı.

GAZETECİLERİN YOLCULUĞU

Gazeteci Nazım Daştan, 2012 yılında Dicle Haber Ajansı'nda (DİHA) muhabir

olarak gazeteciliğe başladı. 2014 yılında IŞİD'in Kobani saldırısını takip eden gazeteciler arasındaydı. Ağırlıklı olarak çatışmalı bölgelerde bulunan Nazım, Şırnak'ın Silopi ilçesinde sokağa çıkma yasakları döneminde haber takibi yaptı. 2016 yılında Antep'te gözaltına alındı. "Örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklandı. 5 aylık tutsaklık sürecinden sonra serbest kalan Nazım, hapisane kapısında "Kalemimizi daha fazla halka adayacağız" dedi. Nazım, Tabka'da operasyonu takip ettiği 5 Nisan 2017 tarihinde IŞİD'in saldırısında yaralandı.

Bir süre tedavi gördükten sonra yeniden sahadaki gelişmeleri takip etmeye başladı. En son Esad'ın devrilmesinin ardından Rojava'daki gelişmeleri aktarıyordu. SMO'nun Minbic'e yönelik operasyonunu yerinden takip eden gazetecilerden biriydi.

Cihan Bilgin, gazetecilik hayatına Azadiya Welat ve Özgür Gündem gazetelerinin dağıtımıyla başladı. 2016 yılının aralık ayında itibaren ANHA'da çalışmaya başladı. IŞİD'in 20 Ocak 2022'de Heske'nin Sina Hapishanesine yönelik saldırılarını gazeteci arkadaşı Nazım ile birlikte anbean takip etti. Cihan, 8 yıldır Rojava'daki gelişmeleri takip ediyordu.

Görüldüğü üzere iki gazeteci de ömür-

lerini bu alana adanmıştı. Yaralanmalarına, hapsedilmelerine rağmen işlerini yapmaya devam ettiler. Onurlu ve özgür bir yaşam için mücadelelerini sürdürdüler. Halkın acılarının, sevinçlerinin, direnişlerinin, yenilgilerinin, zaferlerinin en yakın tanıklarıydılar. Gazetecilik "tarafsız" olmak değildi, onlar da taraflarını seçtiler! Savaş bölgesindeki halk ne yaşıdıysa onlar da onu yaşadılar, tek farkla: Onların omuzlarında gerçekleri dünya halklarına mal etme sorumluluğu da vardı. Onların mücadelelerinin karşısında ise

Şişhane'de yapılan eylemde gazeteciler Gülistan Dursun, Can Papila, Pınar Gayıp, Serpil Ünal, Hayri Tunç, Enes Sezgin ve Osman Akın tutuklandı. Katillerden hesap sormak suç muydu? Elbette suç. Gazetecilerin adlarını yaşıtmak, mücadelelerini aktarmak, halka gerçekleri yani TC devletinin katliamcı zihniyetini anlatmak; devletin "Suriye'de ne yaptığını" açığa çıkarmaktır. Devlet bu yüzden gerçekleri saklamak için gazetecilere ev hapsi veriyor, onları tutukluyor, katlediyor. Gazeteciler şimdi tutuklanan meslektaşları için birçok eylem örgütlüyorlar. Çünkü gözaltından çıkan gazetecilerin de adliye önünde haykırdığı gibi "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!"

Ayrıca katledilen gazetecilerin haberini yapmak, bu gerçeği anlatmak, gazetecilere "gazeteci" demek bile suç unsuru sayıldı! "Halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yaymak" ve "örgüt propagandası yapmak"tan İstanbul Barosu ve bir gazeteci ile haber kanalına da soruşturma başlatıldı. Bu soruşturmanın ilerleyeceği öngörülebilir. Meclis'te gazetecilerin katledilmesine ilişkin araştırma önerisi veren vekillerin bu talebi reddedildi. TC, aslında bu baskılarla bir mesaj da veriyor. Katledilenlerin adının bile anılmasını istemiyor. Fotoğraflarının taşınmasını, kalemalarının sahiplenilmesini kendi güvenliğine bir saldırı olarak görüyor. Ancak her ne kadar baskılarıyla gerçekleri susturmaya çalışsa da gerçekler, korkulara ve baskılara karşı yükselen bir direnişin ışığıdır. Ne kadar bastırılmaya çalışılırsa daha da gür çıkar. Nazım Daştan ve Cihan Bilgin direnen tüm dünya halklarına tarihin hâlâ gerçeklere dayanarak, onların lehine yazıldığını göstermektedir. İşte tam da bu nedenle Nazım ve Cihan'ın ölümsüzdürler. Faşist TC devleti ve paramiliter güçlerinin adları ise tarihe kara bir leke, halk düşmanı olarak yazılmıştır.

SAVUNMAK SUÇ MU?

Gazetecilerin katledilmesini protesto etmek en doğal hakkımız olmalıyken fotoğraflarını taşımak "suç" sayıldı.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

**Gerçekler Yazılmaya ve
Yayılmaya Devam Edecek**

NAZIM VE CİHAN MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK

Yeni Demokrasi
gazetesi